

เที่ยวเมืองแอตแลนต้า กรุงวอชิงตัน ดี ซี และกรุงนิวยอร์ก

ผู้เขียนมีโอกาสเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาอีกครั้งระหว่างวันที่ 13 มีนาคม 2544 ถึงวันที่ 1 เมษายน 2544 เพื่อเยี่ยมบุตรชาย ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมแอตแลนต้า เมืองแอตแลนต้า รัฐจอร์เจีย (Georgia) ผู้เขียนได้ไปเที่ยวชมสถานที่ที่น่าสนใจหลายแห่งในเมืองแอตแลนต้า และได้เดินทางไปเที่ยวกรุงวอชิงตัน ดี ซี และกรุงนิวยอร์กด้วย จึงขอนำมาเล่าสู่กันฟัง เชิญอ่านได้เลยนะครับ

เดินทางคนเดียวในสหรัฐอเมริกา

ผู้เขียนนั่งเครื่องบินจากสนามบินคอนเมืองโดยสายการบิน Northwest Airlines มีเพื่อนร่วมเดินทางเป็นสามีภรรยาคู่หนึ่งพร้อมด้วยบุตรสาว 2 คน เครื่องบินไปแวะลงที่สนามบินนาริตะ (Narita) ประเทศญี่ปุ่นเพื่อเปลี่ยนเครื่องบิน จากนั้นก็บินต่อไปลงที่สนามบินลอสแอนเจลิส (Los Angeles) ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อนร่วมทางแยกกันที่สนามบินแห่งนี้

จากสนามบินลอสแอนเจลิส ผู้เขียนต้องเดินทางคนเดียวต่อไปยังเมืองแอตแลนต้า แต่เพื่อนร่วมทางก็พาไปส่งที่ประตู 22 ที่จะขึ้นเครื่องบิน พร้อมทั้งแนะนำในการเปลี่ยนเครื่องบินด้วย เพราะต้องเปลี่ยนเครื่องบินที่สนามบิน Minneapolis-St Paul รัฐมินนิโซตา (Minnesota) อีกครั้งหนึ่ง เมื่อผู้เขียนนั่งเครื่องบินจากสนามบินลอสแอนเจลิสไปลงที่สนามบิน Minneapolis-St Paul นั้น ต้องรีบถามเจ้าหน้าที่ทันทีว่าจะไปขึ้นเครื่องบินที่จะไปแอตแลนต้าประตู G 19 อยู่ที่ไหน เจ้าหน้าที่บอกว่าเปลี่ยนเป็นประตู C 1 แล้ว พร้อมทั้งอธิบายทิศทางที่จะไป เมื่อทราบแล้วจึงรีบเดินไปตามทิศทางที่เจ้าหน้าที่บอก ได้พบรถรับส่งภายในสนามบิน จึงขอขึ้นรถรับส่งไป และโชคดีที่คนขับรถรับส่งเป็นคนลาวพูดภาษาไทยได้ จึงพูดคุยกันรู้เรื่อง นั่งรอขึ้นเครื่องบินที่ประตู C 1 อีกราว 1 ชั่วโมง จึงได้ขึ้นเครื่องบินซึ่งเป็นเครื่องบินขนาดเล็ก คนโดยสารไม่มาก จึงนั่งสบาย

เครื่องบินไปลงที่สนามบินแอตแลนต้า (Atlanta) ราว 3 ทุ่มเศษ นับว่าเป็นการเดินทางที่ใช้เวลาเดินทางนานมาราว 30 ชั่วโมงเศษ ต้องเปลี่ยนเครื่องบินถึง 3 ครั้งด้วยกัน (รวมเวลาบินและเวลาที่นั่งรอเปลี่ยนเครื่องบินที่สนามบินนาริตะ, ลอสแอนเจลิส และ Minneapolis-St Paul ด้วย) พอถึงสนามบินแอตแลนต้าผู้เขียนเดินตามลูกศรชี้เพื่อไปที่รับกระเป๋า (Bagged Claim) แปลกใจที่เห็นคนรอขึ้นรถไฟฟ้า จึงถามเจ้าหน้าที่บอกให้ขึ้นรถไฟฟ้าไปสถานีที่ 5 พร้อมทั้งยกมือทั้ง 5 นิ้วและชี้ให้ดูแผนผังของสนามบินด้วย (ผู้เขียนทราบทีหลังว่าจะเดินไปก็ได้แต่ไกลมากพอควร) ระหว่างที่รถไฟฟ้าแล่นรู้สึกสงสัยว่ารถไฟฟ้าจะพาไปไหน เกรงว่าจะไปนอกเมือง ทั้งๆที่เขาประกาศทุกครั้งที่จะจอดตามสถานีแต่ผู้เขียนจับประเด็นไม่ได้ เพราะเขาพูดเร็วมาก เมื่อรถไฟฟ้าจอดที่สถานีที่ 3 จึงเดินออกจากรถไฟฟ้า แล้วไปถามคนที่เดินไปเดินมาอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจ เขาบอกให้ขึ้นรถไฟฟ้าไปอีก 2 สถานีจึงจะถึงที่รับกระเป๋า ผู้เขียนจึงขึ้นรถไฟฟ้าต่อไปอีกจนถึงที่รับกระเป๋า และได้พบ

บุตรชายของผู้เขียนมารับ จึงสบายใจขึ้นที่ไม่หลงทางแล้ว จากนั้นบุตรชายจึงพาไปพักที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมแอตแลนต้า ซึ่งอยู่ห่างจากสนามบินโดยขั้บรถยนต์ใช้เวลาประมาณ 40 นาที

ผู้เขียนมีข้อสงสัยเกี่ยวกับท่านผู้อ่านอย่างหนึ่งก็คือ ในการเดินทางไปต่างประเทศถ้าสงสัยหรือไม่แน่ใจเรื่องการเดินทาง หรือเรื่องใดๆก็ตาม ต้องรีบถามเจ้าหน้าที่หรือคนที่เราพอจะถามเขาได้ทันที ผู้เขียนทราบว่ามีคนไทยคนหนึ่งต้องเปลี่ยนเครื่องบินแบบผู้เขียน แต่ไม่ศึกษาให้ละเอียดก่อนว่าต้องเปลี่ยนเครื่องบินที่ไหน เมื่อเครื่องบินไปแวะที่สนามบินคิดว่าถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ทั้งๆที่สงสัยว่าทำไมเครื่องบินบินเร็ววันก็ถึงถึงก่อนกำหนด จึงเดินออกจากเครื่องบินไปยัง ณ ที่ที่ให้คนมารอรับ รออยู่นานก็ไม่มีคนมารับ เมื่อโทรศัพท์ไปถามจึงทราบว่ายังไม่ถึงจุดหมายปลายทาง ต้องเสียเวลาอีกหลายชั่วโมงในการเจรจากับสนามบินจึงได้เดินทางต่อ เป็นเพราะสงสัยแล้วไม่สอบถามใครนั่นเอง

ศูนย์ปฏิบัติธรรมแอตแลนต้าสำหรับคนไทยในอเมริกา

สถานที่ที่ผู้เขียนไปพักอยู่นั้นเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมแอตแลนต้า เป็นบ้านพักอาศัยของชาวอเมริกันที่ให้ศูนย์เช่า ทางศูนย์ได้จัดเป็นห้องสวดมนต์ปฏิบัติธรรมและฟังธรรมะ 2 ห้อง ห้องนอน 5 ห้อง ห้องสำหรับเด็ก 1 ห้อง ห้องธุรการ 1 ห้อง ห้องครัว 1 ห้อง และห้องเล็กๆอีกหลายห้อง มีพระภิกษุจากเมืองไทย 3 รูปอยู่ประจำที่ศูนย์ มีสาธุชนคนไทยที่ไปทำมาหากินในเมืองแอตแลนต้าไปสวดมนต์ปฏิบัติธรรมและฟังธรรมะที่ศูนย์นี้เป็นประจำหลายคนด้วยกัน ทั้งยังหมั่นเวียนกันนำอาหารไปถวายพระภิกษุอีกด้วย

รู้จักเมืองแอตแลนต้า

ผู้เขียนขอเล่าถึงเมืองแอตแลนต้าที่ศูนย์ตั้งอยู่ให้ทราบพอสังเขปก่อนนะครับ เมืองแอตแลนต้า (Atlanta) เป็นเมืองหลวงของรัฐจอร์เจีย (Georgia) ซึ่งเป็นรัฐที่อยู่ทางใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นรัฐที่มีชื่อในกลุ่มดินแดน “ดีป เซาธ์” (Deep South) ด้วย เมืองแอตแลนต้าเป็นเมืองที่ใหญ่โตพอสมควร คือมีพื้นที่ 340 ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ 425,000 คน เมืองแอตแลนต้ามีสิ่งที่น่าสนใจคือมีสนามบินนานาชาติฮาร์ตส์ฟีลด์ (Hartsfield International Airport) ซึ่งมีเครื่องบินขึ้นลงมากที่สุดในโลก และมีอาคารหลายอาคารเชื่อมด้วยรถรางเดี่ยว (Monorail) ที่สะดวกรวดเร็วอีกด้วย นอกจากนี้เมืองแอตแลนต้ายังเป็นเมืองที่เริ่มมีชื่อเสียงและมีเศรษฐกิจรุ่งเรืองจากการจัดกีฬาโอลิมปิกเมื่อปี ค.ศ. 1996 มีศูนย์การค้าขนาดใหญ่หลายแห่ง และเป็นสถานที่เกิดของดร.มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ด้วย

รถไฟฟ้าในเมืองแอตแลนต้า

ที่เมืองแอตแลนต้านี้ผู้เขียนมีโอกาสได้นั่งรถไฟฟ้า มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า MARTA ซึ่งเป็นรถไฟฟ้าที่แปลกปลาดมากเพราะแล่นทั้งบนดิน เหนือดินและใต้ดิน (ค่ารถไฟฟ้า 1.75 เหรียญตลอดสายจะลงสถานีไหนก็ได้) ครั้งแรกบุตรชายขับรถยนต์ไปจอดที่สถานี Chamblee ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่พักมากนัก แล้วพาผู้เขียนนั่งรถไฟฟ้าจากสถานี Chamblee ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเมืองแอตแลนต้าไปยังควาน์ทาวน์ที่เรียกว่า “Five Points” เมื่อเดินออกจากสถานีรถไฟฟ้าแล้วไปแวะขอเอกสารประชาสัมพันธ์ของเมืองแอตแลนต้าที่ Atlanta Convention & Visitors Bureau ซึ่งมีเอกสารแจกมากมาย มีทั้งแผนที่ของเมืองแอตแลนต้า สถานที่ที่น่าสนใจในเมืองแอตแลนต้าและในรัฐจอร์เจีย

สถานีโทรทัศน์ CNN

ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าชม สถานีโทรทัศน์ CNN ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่มากเผยแพร่ภาพไปทั่วโลก โดยเสียค่าเข้าชม “CNN Studio Tour” คือผู้ใหญ่ 8 เหรียญ ผู้สูงอายุ 6 เหรียญ เนื่องจากผู้เขียนเป็นผู้สูงอายุจึงเสียค่าเข้าชมเพียง 6 เหรียญ ก็ยังถือว่าแพงมากสำหรับผู้เขียนซึ่งเป็นคนไทย เมื่อเข้าไปภายในสถานีจะมีเจ้าหน้าที่พาผู้เข้าชมเป็นกลุ่มๆละประมาณ 15 คน เพื่อเข้าชมห้องต่างๆพร้อมทั้งอธิบายให้ฟังด้วย กลุ่มของผู้เขียนมีคนต่างชาติเพียง 2 คนคือผู้เขียนกับบุตรชาย นอกนั้นเป็นชาวอเมริกัน เสียค่าที่เขาพาเข้าชมห้องต่างๆไม่มากนัก นับว่าไม่คุ้มกับค่าเข้าชม 6 เหรียญ

น้ำพุ สัญลักษณ์โอลิมปิก

ใกล้ๆสถานีโทรทัศน์ CNN มีน้ำพุที่ใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโอลิมปิก ทำเป็นรูปห้าห่วงร้อยโยงใยกัน ขนาดของห่วงแต่ละห่วงมีเส้นผ่าศูนย์กลางถึง 25 ฟุต ความยาวของน้ำพุทั้งหมดนับจากวงแหวนรอบนอกขวาสุดไปซ้ายสุดวัดได้ถึง 82.5 ฟุต มีน้ำพุพุ่ง 251 จุด ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ มีไฟ 487 ดวง มีการแสดงน้ำพุประกอบดนตรีทุกวัน ต้องใช้ระบบปั้มน้ำไฮดรอลิก 20 แรงม้า 5 ตัว มีน้ำหมุนเวียนกว่า 5000 แกลลอนต่อนาที น้ำที่พุ่งสูง 4-12 ฟุต วันที่ผู้เขียนไปแวะชมนั้นไม่ตรงกับเวลาที่มีการแสดงน้ำพุประกอบดนตรี มีเพียงน้ำพุพุ่งสูงราว 4-12 ฟุต โดยไม่มีเสียงดนตรี แต่ก็น่าชมพอสมควร

พิพิธภัณฑ์โคคาโคลา (World of Coca-Cola)

วันหนึ่งผู้เขียนให้บุตรชายขับรถยนต์ไปส่งที่สถานีรถไฟฟ้า แล้วนั่งรถไฟฟ้าไปที่ควอนเดียว ผู้เขียนไปลงที่สถานี “Five Points” เหมือนครั้งแรกที่ไปกับบุตรชาย คราวนี้ผู้เขียนต้องการเข้าชมพิพิธภัณฑ์โคคาโคลา (World of Coca-Cola) ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่แสดงประวัติและภาพโฆษณาโคคาโคลาของประเทศต่างๆทั่วโลก (มีกว่า 200 ประเทศ) รวมทั้งภาพโฆษณาที่โฆษณาในประเทศ

ไทยที่ผู้เขียนเคยเห็นมาแล้วในเมืองไทยด้วย ภาพโฆษณาทั้งหมดมีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่เขารวบรวมมาแสดงอย่างน่าสนใจ การเข้าชมต้องเสียค่าเข้าชมด้วย คือผู้ใหญ่ 6 เหรียญ ผู้สูงอายุ 4 เหรียญ เขาให้คิม โคลา โคลาฟรีเราเลือกดื่มได้หลายรสโดยให้เราเนาแก้วไปวางไว้บนแท่นใต้เครื่องทำน้ำอัดลม ไฟนีออนจะติดพร้อมมีเสียงประกอบส่งให้น้ำโซดาผสมน้ำหวานผ่านท่ออย่างไหลลงสู่แก้วที่เราวางไว้บนแท่นพอดี ดูแล้วตื่นเต้นและสนุกทั้งยังได้คิมน้ำ โคลา โคลาด้วย

ผู้เขียนได้เข้าไปชมภาพยนตร์ที่เขาให้ชมเป็นรอบๆด้วย ก่อนฉายภาพยนตร์มีเจ้าหน้าที่ผู้ถามว่าผู้เข้าชมมาจากไหน พอชี้ที่ผู้เขียนบอกว่า “Thailand” ทุกคนแปลกใจเพราะผู้เข้าชมเป็นชาวอเมริกันทั้งนั้น สำหรับภาพยนตร์ที่ฉายให้ดูได้ถ่ายทำใน 17 ประเทศที่โคลาโคลาได้แพร่หลายไปจำหน่ายรวมทั้งประเทศไทยด้วย

ป้ายที่หน้าพิพิธภัณฑ์ก็น่าสนใจ เพราะเป็นป้ายที่มีสองด้าน ด้านหนึ่งเป็นนีออนสีแดงขาว เขียนคำว่า Coca-Cola อีกด้านหนึ่งเขียนคำว่า Coke ตัวอักษรนี้อยู่ในลูกโลกล้อมรอบด้วยเส้นลวดติดจุด สำหรับเส้นลวดจุดนี้เขาต้องการสื่อให้เข้าใจว่าโคลาโคลาได้แพร่หลายไปทั่วโลกนั่นเอง พิพิธภัณฑ์นี้เปิดเมื่อปี ค.ศ. 1990 มีคนเข้าชมแล้ว 7 ล้านคน ภายในพิพิธภัณฑ์ชั้นสามมีการแสดงกรรมวิธีการบรรจุน้ำตาลขวด มีนิทรรศการเกี่ยวกับผู้คิดค้น โคลาโคลาเมื่อปี ค.ศ. 1886 ภาพคนที่ เป็นแบบโฆษณาตั้งแต่ ค.ศ. 1886 เป็นต้นมา ที่น่าสนใจคือห้องโซดาฟาวเทนซึ่งเป็นร้านเครื่องดื่ม มีโต๊ะเก้าอี้ และบาร์ผสมเครื่องดื่ม มีบาร์เทนเดอร์สาธิตการทำโคลาโคลาแบบสมัยก่อนให้ชมด้วย

ตลาดใต้ดิน (Underground Atlanta)

เมื่อออกจากพิพิธภัณฑ์โคลาโคลาแล้วผู้เขียนได้แวะ ตลาดใต้ดิน (Underground Atlanta) ซึ่งมีลักษณะอยู่ใต้ดินจริงๆ เพราะข้างบนเป็นถนน มีพื้นที่ประมาณ 200,000 ตารางฟุต มีร้านค้าทั้งสมัยใหม่และร้านค้าแบบเก่าๆแบบตลาดนัดเมืองไทยมีหลากหลายพอสมควร เช่น ร้านขายเสื้อผ้า และเครื่องประดับ ร้านขายของที่ระลึก ร้านขายรองเท้า ร้านอาหาร และร้านขายของเบ็ดเตล็ด เป็นต้น และยังมีร้านขายของแบบรถเข็นมากพอสมควรซึ่งมีของกระจุกกระจิกขายมากมายหลายอย่าง เช่น เสื้อยืด ตุ๊กตา สติกเกอร์ เครื่องใช้ที่ประดิษฐ์ด้วยมือ เป็นต้น คนหนุ่มสาวทั้งผิวดำผิวขาวชอบมาเดินดูสินค้า นั่งให้ช่างวาดรูปวาดรูปไปเป็นที่ระลึกบ้าง ให้วาดรูปลงบนเสื้อ แม้กระทั่งสักตัว เจาะหูก็มี

พิพิธภัณฑ์ศิลปะไฮ (High Museum of Art)

อีกครั้งหนึ่งที่ผู้เขียนนั่งรถไฟไปเที่ยวคนเดียวอีก ครั้งนี้ได้นั่งรถไฟไปดาวน์ทาวน์ลง ที่สถานีชื่อ “Arts Center” ผู้เขียนต้องการเข้าชมพิพิธภัณฑ์ศิลปะไฮ (High Museum of Art) ต้องเสียค่าเข้าชมด้วยคือผู้ใหญ่ 13 เหรียญ ผู้สูงอายุ 10 เหรียญ นับว่าแพงมากสำหรับคนไทยอย่างผู้เขียน พิพิธภัณฑ์ศิลปะไฮที่ผู้เขียนเข้าไปชม พบว่าลักษณะของตัวอาคารเป็นทรงเหลี่ยมสีขาวมัน ตั้ง

ล้อมรอบห้องโถงใหญ่ ซึ่งมีส่วนแยกที่สามารถเดินวนขึ้นไปได้ทั้ง 4 ชั้นของตัวอาคาร ทางพิพิธภัณฑ์ศิลปะไฮได้เก็บรวบรวมผลงานทางศิลปะมาจัดแสดงมากมาย เช่น ศิลปะการตกแต่ง, ศิลปะแอฟริกัน, ศิลปะเรอเนซองส์, ภาพเขียนอเมริกันสมัยศตวรรษที่ 19 และผลงานศิลปะจากอิตาลีในศตวรรษที่ 14-16 เป็นต้น วันที่ผู้เขียนไปชมนั้นมีการแสดงภาพเขียนของ Edgar Degas เป็นพิเศษด้วย Edgar Degas เป็นจิตรกรชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1834-1917 เขาตั้งชื่อการแสดงผลงานภาพเขียนครั้งนั้นว่า “Degas & America : The Early Collectors” มีภาพเขียนของ Edgar Degas มากมายที่เขาไปรวบรวมมาแสดง เข้าใจว่าขอยืมมาจากหลายแหล่งด้วยกัน ผู้เขียนเคยเห็นภาพเขียนของ Edgar Degas จากหนังสือมาก่อน วันนั้นได้เห็นภาพจริงๆ จึงรู้สึกคุ้นกับค่าเข้าชมที่ว่าแพงอย่างยิ่ง ผู้เขียนเห็นชาวอเมริกันสนใจเข้าชมกันมากทีเดียว มีทั้งคนหนุ่มสาวและคนสูงอายุอย่างผมก็มีมากพอสมควร และเขาตั้งอกตั้งใจชมภาพแต่ละภาพนานมากๆ คงเพิ่งได้เห็นภาพจริงๆ ของ Edgar Degas เหมือนผู้เขียนนั่นเอง

บ้านเกิดของดร.คิง

ในเมืองแอตแลนตามีสถานที่ที่น่าสนใจแห่งหนึ่งคือ “บ้านเกิดของดร.คิง” ซึ่งอยู่ในย่านออเบิร์น (Auburn) และอยู่ทางตะวันออกเฉียงของควีนทาวน์ ดร.คิง มีชื่อเต็มว่า “ดร.มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (Dr. Martin Luther King, Jr.)” เป็นผู้นำคนอเมริกันผิวดำที่ได้เรียกร้องสิทธิมนุษยชนและความเสมอภาคสำหรับคนผิวดำด้วยกัน จนกระทั่งถูกลอบยิงเสียชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1968 ศพของเขาถูกฝังไว้ที่บ้านเกิดนี้ด้วย การจะเข้าไปชมบ้าน ดร.คิงนี้ต้องไปลงชื่อไว้ก่อน จะมีทัวร์พาชมบ้านทุกชั่วโมง ลักษณะบ้านเป็นบ้านไม้สองชั้น มีถึงเก้าห้องด้วยกัน ส่วนศพของ ดร.คิงอยู่ถัดไป เขาทำหลุมศพตั้งอยู่กลางสระน้ำ ตรงข้ามหลุมศพมีกำแพงที่มีเปลวไฟโชติช่วงตลอดเวลา ใกล้ๆ หลุมศพเป็นคิงเซนเตอร์มีนิทรรศการแสดงประวัติ ผลงาน และข้าวของเครื่องใช้ของ ดร.คิงด้วย

คนอเมริกันผิวดำ

ในเมืองแอตแลนต้ามียุคชาวแอฟริกัน-อเมริกันหรือชาวอเมริกันผิวดำมากพอสมควร เห็นรถขึ้นรถเมล์บ้าง รถขึ้นรถไฟฟ้าบ้างและเดินไปมาในท้องถนนก็มาก ทราบว่าเป็นคนยากจนที่เข้ามาทำงานในเมือง บางคนก็กำลังหางานทำ บุตรชายของผู้เขียนเล่าให้ฟังว่า มีคนผิวดำเคยเข้ามาถามขณะขับรถยนต์ไปจอด ณ ที่จอดรถยนต์ว่าต้องการจ้างคนไปทำงานไหม แสดงว่าคงกำลังหางานทำแน่นอน ชาวแอฟริกัน-อเมริกันเหล่านี้มีย่านที่พักอยู่ทางตะวันออกเฉียงของควีนทาวน์ เรียกกันว่าสวีทออบิน (Sweet Auburn)

สวนสโตนเมาท์เทน (Stone Mountain Park)

สถานที่อีกแห่งหนึ่งที่น่าสนใจใกล้เมืองแอตแลนต้าที่ผู้เขียนไปชม โดยบุตรชายเป็นผู้ขับรถยนต์พาผู้เขียนไปชมคือ สวนสโตนเมาน์เทน (Stone Mountain Park) อยู่ห่างจากตัวเมืองแอตแลนต้าประมาณ 11 กิโลเมตร เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่มีทั้งทะเลสาบที่มีเรือให้เช่าเล่นได้ ตกปลาได้ และยังมีลานสเก็ตน้ำแข็ง สนามกอล์ฟ พื้นที่ตั้งค่ายพักแรม สไลเดอร์น้ำ เทนนิส สถานที่ชมป่าดงสัตว์ และจะนั่งรถไฟชมวิวก็น่าดู เป็นต้น ที่น่าสนใจอย่างยิ่งคือ เขาสโตน (Stone Mountain) ซึ่งเป็นภูเขาหินแกรนิตใหญ่มาก มีพื้นผิวเรียบ ไม่มีต้นไม้ขึ้น เชื่อกันว่ามีอายุเก่าแก่ถึง 3 ล้านปี ทางรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ให้ช่างแกะสลักเป็นรูปผู้นำฝ่ายสหพันธรัฐ 3 คนด้วยกันคือ เจฟเฟอร์สันเดวิส (Jefferson Davis) โรเบิร์ต อี. ลี (Robert E. Lee) และ “สโตนวอลล์” แจ็กสัน (“Stonewall” Jackson) แผ่นหินแกะสลักชิ้นนี้กว้างถึง 45 เมตร มีความสูงจากพื้นดิน 122 เมตร สร้างเสร็จสมบูรณ์เมื่อปี ค.ศ. 1972 มองเห็นเด่นแต่ไกลทีเดียว

ศูนย์การค้าในเมืองแอตแลนต้า

เมื่อบุตรชายขับรถยนต์กลับบ้านที่พักได้แวะศูนย์การค้าหลายแห่ง เป็นศูนย์การค้าที่ใหญ่มากจริงๆ มีสินค้านานาชนิดล้วนแต่เป็นของฟุ่มเฟือยทั้งนั้น ของใช้ไฟฟ้าประเภททุนแรงก็มีหลากหลายส่วนราคาแพงไม่เหมาะนำมาใช้ในเมืองไทย ที่ศูนย์การค้าแห่งหนึ่งพบผักผลไม้และเครื่องเทศไทยวางขายหลายอย่าง เช่น มะม่วง กล้วยหอม จิง ข่า ตะไคร้ หอม ผักชี เป็นต้น บุตรชายบอกว่านำมาจากเม็กซิโกบ้าง ชาวอเมริกันปลูกเองบ้าง ไม่ทราบว่าเขาขายได้มากน้อยแค่ไหน เห็นเที่ยวเขาก็มี

เดินทางไปกรุงวอชิงตัน ดี ซี

จากเมืองแอตแลนต้ามีคนไทยสามิกรรยาคู่หนึ่งจะไปทำมาหากินในเมืองแอตแลนต้าหลายปีแล้ว ปัจจุบันมีร้านอาหารไทยถึง 2 ร้าน เป็นผู้ที่สนิทสนมกับบุตรชาย ได้กรุณาขับรถยนต์พาผู้เขียนและบุตรชายไปเที่ยวกรุงวอชิงตัน ดี ซี และ กรุงนิวยอร์ก โดยขับรถยนต์ออกจากที่พักแต่เช้าวิ่งไปตามถนนสาย I-85 North ซึ่งเป็นถนนเชื่อมระหว่างรัฐที่เรียกว่า “INTER STATE” ส่วนใหญ่เป็นถนนไปกลับ 12 เลน (เดิมมีเพียง 4 เลน) เขาจะแบ่งสายของถนนเป็นเลขคู่กับเลขคี่ เช่น I-85 ซึ่งเป็นเลขคี่หมายถึงถนนที่วิ่งจากเหนือไปได้ หรือใต้ไปเหนือ ถ้าเป็น I 40 ซึ่งเป็นเลขคู่หมายถึงถนนที่วิ่งจากตะวันออกไปตะวันตกหรือจากตะวันตกไปตะวันออก เป็นต้น ส่วนถนนที่เป็นตัวเลข 3 ตัว หมายถึงถนนในลักษณะถนนเชื่อมหรือถนนวงแหวน หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นถนนย่อยๆ ตามทางแยกจะมีป้ายคำว่า EXIT โดยบอกทิศไว้ด้วย เช่นถ้าแยกไปทางทิศเหนือจะบอกชื่อถนนแล้วต่อด้วยคำว่า NORTH เป็นต้น หรือแยกไปยังเมืองหรือสถานที่ต่างๆ เช่น REST AREA (ที่พักผ่อน) FOOD (ร้านอาหาร) GAS (ปั้มน้ำมัน) MUSEUM (พิพิธภัณฑ์) หรือสถานที่ท่องเที่ยว

พวกเราแวะรับประทานอาหารตามร้านอาหารฝรั่งบ้าง ร้านอาหารจีนบ้าง มีอาหารให้เลือก เช่น แซมเบอเกอร์ (มีทั้งหมู เนื้อ ไก่) สอดดอก แซนวิช ก๋วยเตี๋ยว ข้าวราดหน้า ชา กาแฟ และเครื่องดื่ม บางครั้งก็แวะเข้าห้องน้ำตาม REST AREA ซึ่งมีแผนที่และเอกสารแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเมืองหรือรัฐนั้นๆแจกด้วย หรือไม่กี่แวะเติมน้ำมันเป็นการเติมน้ำมันแบบช่วยตัวเอง โดยใช้บัตรเครดิต ไม่มีเติมน้ำมันให้แบบเมืองไทยเรา ตามปั้มน้ำมันมีร้านขายอาหารว่างและเครื่องดื่มให้เราเข้าห้องน้ำได้ด้วย

จากเมืองแอตแลนต้าผ่านเมืองGreenville รัฐเซาท์แคโรไลนา (South Carolina) (รัฐนี้มีเมืองหลวงชื่อ Columbia) ผ่านเมือง Charlotte เมือง Greensboro เมือง Burlington รัฐนอร์ทแคโรไลนา (North Carolina) เมือง Richmond เมือง Fredericsburg เมือง Alexandria รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) การเดินทางผ่านรัฐต่างๆเหล่านี้วิ่งไปตามถนนสาย I-85 North ซึ่งเป็นถนนเชื่อมระหว่างรัฐที่เรียกว่า “INTER STATE” ส่วนใหญ่เป็นถนนไปกลับ 12 เลน (เดิมมีเพียง 4 เลน) ข้างถนนมีป้ายบอกสถานที่ต่างๆ เช่น REST AREA (ที่พักผ่อน) FOOD (ร้านอาหาร) GAS (ปั้มน้ำมัน) MUSEUM (พิพิธภัณฑ์) และป้ายบอกสถานที่ท่องเที่ยวด้วย ส่วนตามทางแยกจะมีป้ายคำว่า EXIT โดยบอกทิศไว้ด้วย เช่นถ้าแยกไปทางทิศเหนือจะบอกชื่อถนนแล้วต่อด้วยคำว่า NORTH เป็นต้น หรือแยกไปที่พักผ่อน ร้านอาหารด้วย

ส่วนใหญ่พวกเราแวะรับประทานอาหารกัน แวะร้านอาหารฝรั่งบ้าง ร้านอาหารจีนบ้าง มีอาหารให้เลือกเช่น แซมเบอเกอร์ สอดดอก แซนวิช ก๋วยเตี๋ยว ข้าวราดหน้า ชา กาแฟ และเครื่องดื่ม บางครั้งก็แวะเข้าห้องน้ำตาม REST AREA ซึ่งมีแผนที่และเอกสารแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเมืองหรือรัฐนั้นๆแจกด้วย หรือไม่กี่แวะเติมน้ำมันเป็นการเติมน้ำมันแบบช่วยตัวเองโดยใช้บัตรเครดิต ไม่มีเติมน้ำมันให้แบบเมืองไทยเรา

จากรัฐนอร์ทแคโรไลนา เข้าสู่รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) ผ่านเมือง Richmond ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐเวอร์จิเนีย ผ่านเมือง Fredericsburg เข้าสู่เมือง Alexandria เมืองนี้เป็นเมืองเก่ามีสถานที่ที่นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้ประวัติศาสตร์อเมริกัน มีตลาดขายของเก่าและของที่ระลึก และของสวยงามๆด้วย

วันแรกพวกเราได้แวะพักที่เมืองอเล็กซานเดรีย (Alexandria) ซึ่งอยู่ใกล้กรุงวอชิงตัน ดี ซี เป็นบ้านพักของคนไทย 3 คนที่ไปทำงานที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี หลายปีแล้ว พวกเรา 4 คนพักอยู่ที่นี่รวม 2 คืน

รู้จักกรุงวอชิงตัน ดี ซี (Washington D.C.)

นอกจากเจ้าของบ้านให้พวกเราพักที่บ้านแล้ว ยังได้พาไปเที่ยวชมกรุงวอชิงตัน ดี ซี อีก 1 วันเต็มๆอีกด้วย ผู้เขียนขอแนะนำให้ท่านผู้อ่านรู้จักกรุงวอชิงตัน ดี ซี พอสังเขปก่อนนะครับ กรุงวอชิงตัน ดี ซี (Washington D.C.) ซึ่งมีตัวอักษร “D.C.”ต่อท้ายนั้น D.C. ย่อมาจาก District of

Columbia กรุงวอชิงตัน ดี ซี เป็นเมืองหลวงของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเมืองอิสระไม่ได้ขึ้นกับรัฐไหน และไม่ได้มีฐานะเป็นรัฐ แต่เป็นเมืองที่สำคัญมากเพราะเป็นที่ตั้งของสถานที่ราชการต่างๆ ของรัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกา เช่น เป็นที่ตั้งที่ทำงานของประธานาธิบดี รัฐสภา ศาลสูงสุด สถานทูตของทุกชาติก็อยู่ที่นี้ เป็นเมืองแห่งการประชุมของนักการเมือง นักวิชาการ และเป็นที่ยอมรับประมุขของประเทศต่างๆ ด้วย บางคนอาจจะเข้าใจผิดระหว่างกรุงวอชิงตัน ดี ซี กับรัฐวอชิงตัน กรุงวอชิงตัน ดี ซีเป็นคนละแห่งกับรัฐวอชิงตัน กรุงวอชิงตัน ดี ซี อยู่ทางตะวันออกและอยู่ระหว่างรัฐเวอร์จิเนียกับรัฐแมริแลนด์ ส่วนรัฐวอชิงตันอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ และอยู่เหนือรัฐแคลิฟอร์เนียขึ้นไป คืออยู่ตรงกันข้ามและไกลกันมากทีเดียว

พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ธรรมชาติ (National Museum of Natural History)

เจ้าของบ้านพักได้พาพวกเราไปชม พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ธรรมชาติ (National Museum of Natural History) ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ เช่น แสดงกระดูกไดโนเสาร์ที่ยาวถึง 80 ฟุต, แสดงท้องทะเลโบราณ (Ancient Seas), แสดงอัญมณีและแร่ธาตุต่างๆ (Gems and Minerals) มากมาย อัญมณีที่น่าสนใจมากคือเพชรโฮป (Hope Diamond) ซึ่งเป็นเพชรสีน้ำเงินที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีน้ำหนักถึง 45.5 carat เคยเป็นสมบัติของพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 แห่งฝรั่งเศสที่ถูกประหารชีวิตโดยกิโยติน เชื่อกันว่าเพชรโฮปนี้นำโชคร้ายมาสู่เจ้าของ ล่าสุด นายแฮร์รี วินสตัน ได้มอบให้พิพิธภัณฑ์เมื่อปี ค.ศ.1959 อัญมณีที่พวกเราสนใจกันมากอีกชิ้นหนึ่งคือ Crystal ซึ่งมีขนาดใหญ่มาก มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 12.9 นิ้ว น้ำหนัก 48.5 ก.ก. ได้มาจากประเทศพม่า แล้วนำไปเจียรไนในประเทศจีน สิ่งที่น่าสนใจอื่นๆคือที่ห้องโถงห้องแรกที่เราเข้าไปในพิพิธภัณฑ์จะพบช้างตัวสูงใหญ่มาก ซึ่งเป็นช้างแอฟริกันมีน้ำหนักถึง 12 ตัน สูง 12 ฟุต เป็นช้างตัวใหญ่ที่สุดในโลก ส่วนสัตว์ที่น่าสนใจอื่นๆมีทั้งสัตว์ทะเลเช่น ปลาฉลาม สัตว์ปีกและแมลงในสวนสัตว์แมลง (Insect Zoo) ซึ่งมีแมลงนานาชนิด เช่น แมงมุมแม่ม่ายดำที่มีพิษร้ายแรง ตั๊กแตน หนอนแก้ว และยังมีอีกมากมายที่พวกเราไม่สามารถดูได้ทั่วถึง

พิพิธภัณฑ์แห่งชาติการบินและอวกาศ (National Air and Space Museum)

พิพิธภัณฑ์ที่น่าสนใจอีกแห่งหนึ่งซึ่งพวกเราได้ไปชมกันคือ พิพิธภัณฑ์แห่งชาติการบินและอวกาศ (National Air and Space Museum) เป็นพิพิธภัณฑ์ที่แสดงประวัติศาสตร์การบินตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน มีเครื่องบินแบบต่างๆมากมาย มีจรวด มียานอวกาศ และชุดนักบินอวกาศ รวมทั้งยานอวกาศลำจริงที่เคยท่องอวกาศมาแล้ว เขาให้คนเข้าไปชมภายในยานอวกาศลำนี้ได้ แต่ต้องเข้าคิวยาวหน่อย และยังมีโรงฉายภาพยนตร์จอยักษ์ (IMAX) ที่ฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับการบินอวกาศ รวมทั้งการท่องเที่ยวด้วย

สถาบันสมิทโซเนียน (The Smithsonian Institute)

ในบริเวณใกล้เคียงกับพิพิธภัณฑท์ทั้ง 2 แห่งนี้ ยังมีพิพิธภัณฑท์อีกหลายแห่งที่คณะของเรา ไม่ได้เข้าชม เช่น พิพิธภัณฑท์ประวัติศาสตร์อเมริกา (National Museum of American History), พิพิธภัณฑท์ศิลปะแห่งชาติ (National Gallery of Art), National Museum of American Art, National Museum of Women in the Arts และ National Building Museum เป็นต้น ถ้าจะเข้าชมทุกพิพิธภัณฑท์ทราบดีว่าต้องใช้เวลอย่างน้อย 5 วัน สำหรับพิพิธภัณฑท์ทั้งหมดนี้เราวมเรียกว่า “สถาบันสมิทโซเนียน” (The Smithsonian Institute) ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑท์ศิลปะแห่งชาติสหรัฐอเมริกา เป็นที่รวมของพิพิธภัณฑท์ 13 แห่ง กับสวนสัตว์อีก 1 แห่ง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ใกล้ๆกันในกรุงวอชิงตัน ดี ซี และมีอีก 2 แห่งที่ตั้งอยู่ที่กรุงนิวยอร์ก กล่าวกันว่าสถาบันสมิทโซเนียนนี้เป็นพิพิธภัณฑท์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก และที่สำคัญคือพิพิธภัณฑท์ทั้งหมดนี้ไม่ต้องเสียค่าเข้าชมอีกด้วย

อนุสาวรีย์วอชิงตัน (Washington Monument)

นอกจากได้เข้าชมพิพิธภัณฑท์ดังกล่าวแล้วพวกเราจะได้เดินไปชม อนุสาวรีย์วอชิงตัน (Washington Monument) ซึ่งคนไทยชอบเรียกกันว่า “อนุสาวรีย์ดินสอ” เพราะมีรูปร่างคล้ายกับดินสอสำหรับเขียนหนังสือ บางคนบอกว่ามีรูปร่างเป็นเสาเหลี่ยมแบบอียิปต์ เป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ประธานาธิบดีออร์จ วอชิงตัน (ประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา) สร้างเมื่อปี ค.ศ. 1783 วัสดุที่ใช้สร้างเป็นหินอ่อนมีความสูงประมาณ 555 ฟุต (169 เมตร) มีลิฟต์ภายในอนุสาวรีย์ขึ้นไปยังหอสังเกตการณ์บนยอดของอนุสาวรีย์เพื่อชมทิวทัศน์ของกรุงวอชิงตัน ดี ซี ได้ด้วย วันที่พวกเราไปชมนั้นเขาปิดไม่ให้ขึ้นไป พวกเราจึงพลาดโอกาสนี้อย่างน่าเสียดาย

อนุสาวรีย์ลินคอล์น (Lincoln Memorial)

อีกแห่งหนึ่งคืออนุสาวรีย์ลินคอล์น (Lincoln Memorial) เป็นรูปแกะสลักหินอ่อนประธานาธิบดีลินคอล์นในท่านั่ง กำลังก้มหน้าครุ่นคิด ขนาดของรูปแกะสลักใหญ่กว่าตัวจริง คือมีความสูงจากเท้าถึงศีรษะ 19 ฟุต แกะสลักด้วยหินอ่อนสีขาว สร้างเสร็จเมื่อปี ค.ศ. 1922 เป็นผลงานการแกะสลักของแดเนียล เชสเตอร์ (Daniel Chester) ประติมากรชาวฝรั่งเศส ตั้งอยู่ภายในอาคารที่สร้างด้วยหินอ่อนแบบกรีก มีเสาแบบดอริก 38 เสารายรอบอาคาร ซึ่งหมายถึงมลรัฐทั้ง 38 ของสหรัฐอเมริกาในขณะที่ลินคอล์นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี บันไดขึ้นไปยังอาคารก็ทำด้วยหินอ่อนมีหลายชั้น ด้วยกัน

อนุสรณ์ทหารผ่านศึกเวียดนาม (Vietnam Veterans Memorial)

ใกล้ๆกับอนุสาวรีย์ลินคอล์นพวกเราได้เดินไปชม อนุสรณ์ทหารผ่านศึกเวียดนาม (Vietnam Veterans Memorial) ซึ่งตั้งอยู่บนสนามหญ้า เขาสร้างขึ้นเพื่ออุทิศให้แก่ทหารอเมริกันที่

เสียชีวิตในสงครามเวียดนาม มีลักษณะเป็นกำแพงหินแกรนิตสีดำ จารึกชื่อทหารที่เสียชีวิตหรือหายสาบสูญในสงคราม ประมาณ 58,000 นาย เรียงตามลำดับตัวอักษร ใกล้กันมีรูปหล่อสำริดเป็นรูปกลุ่มทหารในอิริยาบถอยู่ในสนามรบ อนุสรณ์ทหารผ่านศึกเวียดนามนี้ออกแบบโดยนักศึกษาชาวอเมริกันเชื้อสายจีนชื่อ Maya Lin ซึ่งชนะการประกวดอนุสรณ์ทหารผ่านศึกเวียดนาม ผู้เขียนเห็นชาวอเมริกันหลายคนกำลังตั้งอกตั้งใจตรวจดูรายชื่อที่จารึกไว้ อาจเป็นญาติมิตรของเขาก็ได้

ทำเนียบขาว (The White House)

อันที่จริงพวกเราตั้งใจจะเข้าชมทำเนียบขาว (The White House) ซึ่งตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกันกับสถานที่ที่ได้ชมไปแล้ว แต่ไม่สามารถเข้าชมได้เพราะมีคนเข้าคิวรอเข้าชมกันยาวเหยียด ถ้าเราไปเข้าคิวคงหนาวตายแน่ๆเลย เพราะวันนั้นอากาศยังหนาวมาก ถึงแม้พวกเราไม่ได้เข้าไปชมในทำเนียบขาว แต่ก็ขับรถยนต์ผ่านหน้าทำเนียบขาว แล้วให้บุตรชายของผู้เขียนออกไปยืนถ่ายรูปซึ่งมีเบื้องหลังเป็นทำเนียบขาวได้ 1 ภาพ บริเวณที่ตั้งทำเนียบขาวมีเนื้อที่ถึง 40 ไร่ เขาเปิดให้ชมภายในได้เป็นบางห้องเท่านั้น (มีห้องทั้งหมด 100 กว่าห้อง) เช่นห้องสีเขียวใช้สำหรับเลี้ยงอาหารผู้มีเกียรติระดับชาติ ห้องสีน้ำเงินใช้ต้อนรับแขกเมือง และห้องที่สะสมงานงาม เครื่องใช้บนโต๊ะอาหารของประธานาธิบดีแต่ละคน เป็นต้น ภายในทำเนียบขาวยังมีภาพเขียนที่สำคัญมากๆ และมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาด้วย ทำเนียบขาวเคยถูกเผาโดยกองทัพอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. 1914 ต่อมาทางรัฐบาลได้ซ่อมแซมแล้วทาสีใหม่เป็นสีขาวทั้งหลัง จึงเรียกกันว่า “ทำเนียบขาว”

ร้านขายของชำของคนไทย

ก่อนกลับที่พักได้แวะสังเกตการณ์ร้านขายของชำของคนไทย เพื่อขายของชำให้คนไทยเป็นส่วนใหญ่ มีสินค้าจากเมืองไทยแทบทุกชนิด ทั้งน้ำปลา ปลากระป๋อง ผลไม้กระป๋อง บะหมี่ซอง หนังสือ นิตยสาร เทป วิดีโอเทป ดูจากราคาขายแล้วพบว่าประมาณสองเท่าที่ขายในเมืองไทย ใกล้ๆกันมีร้านขายถ้วยเต๋วยเรือด้วย คนไทยที่ไปซื้อส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นสาวที่ไปเรียนหนังสือบ้างไปทำงานบ้าง ทราบว่ามีคนไทยอยู่ที่นั่นราว 5 หมื่นคน

ในกรุงวอชิงตัน ดี ซี ยังมีสถานที่ที่น่าสนใจอีกมากมาย เช่น ตึกเพนตากอน ตึกรัฐสภาของสหรัฐอเมริกา ห้องสมุดที่ใหญ่ที่สุดในโลกชื่อว่า “Library of Congress” และอนุสาวรีย์เจฟเฟอร์สัน เป็นต้น แต่พวกเรามีเวลาเพียง 1 วันในกรุงวอชิงตัน ผู้เขียนจึงเล่าให้ฟังเฉพาะที่ได้เข้าชมเท่านั้น

ตึกเพนตากอน

อย่างไรก็ตามผู้เขียนอยากจะเล่าเรื่องราวของตึกเพนตากอน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้อ่านเพิ่มเติมสักเรื่องหนึ่ง เนื่องจากเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 ผู้ก่อการร้ายได้นำเครื่องบินโดยสารพุ่งเข้าชนในเวลาไล่เลี่ยกับที่อาคารเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ ทำให้ตึกเพนตากอน

เสียหายมาก สำหรับตึกเพนตากอนเป็นสำนักงานที่ใหญ่ที่สุดในโลก เป็นตึกหกเหลี่ยม และเป็นที่ตั้งของกระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา ถือเป็นอาคารสำนักงานที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นหัวใจของกองบัญชาการทหารสหรัฐ มีพื้นที่ภายในกว้างเป็นสามเท่าของตึกเอ็มไพร์สเตตซึ่งครั้งหนึ่งเป็นตึกที่สูงที่สุดในโลก ความใหญ่โตมหึมาของตึกเพนตากอนนี้จะดูได้จากจำนวนเจ้าหน้าที่ทำงานอยู่ราว 23,000 คน เป็นทั้งพลเรือนและเจ้าหน้าที่ทหาร มีที่จอดรถยนต์ 8,770 คัน มีบันไดเลื่อน 19 แห่ง มีนาฬิกาบอกเวลา 4,200 เรือน ห้องน้ำ 284 แห่ง ทุกวันจะมีโทรศัพท์เข้าออกจากตึกเพนตากอน 2 แสนครั้งผ่านสายโทรศัพท์ที่อยู่ภายในยาวกว่า 1 แสนไมล์ และแต่ละเดือนนั้นมีจดหมายจากทั่วโลกส่งมายังตึกนี้ราว 1.2 ล้านฉบับ ในห้องสมุดมีหนังสือด้านการทหารบริการเจ้าหน้าที่ 3 แสนเล่ม ตึกเพนตากอนสร้างระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง โดยใช้เสาคอนกรีตจำนวนถึง 41,492 ต้น ใช้ทรายราว 680,000 ตันซึ่งคูดมาจากแม่น้ำโปโตแมค การก่อสร้างนานกว่า 16 เดือนจึงเสร็จในวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2486 ใช้เงินมูลค่า 83 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากการที่ผู้ก่อการร้ายใช้เครื่องบินพุ่งเข้าชนตึกเพนตากอนเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 นี้ ทำให้ผู้คนเสียชีวิตจำนวนมาก และทรัพย์สินเสียหายมหาศาลทีเดียว

เมืองบัลติมอร์ (Baltimore) รัฐแมริแลนด์ (Maryland)

จากกรุงวอชิงตัน ดี ซี สองสามกิโลเมตรได้ขับรถยนต์พาผู้เขียนกับบุตรชายไปเที่ยวกรุงนิวยอร์กอีก โดยขับรถยนต์ออกจากเมืองอเล็กซานเดรีย รัฐเวอร์จิเนีย แต่เช้า อากาศยังหนาวมาก ต้องรีบเดินเข้าไปนั่งในรถยนต์ จากที่พักรถยนต์วิ่งไปตามถนนสาย I 95 North เข้าสู่รัฐแมริแลนด์ (Maryland) ผ่านเมืองบัลติมอร์ (Baltimore) เมืองนี้ได้รับการบูรณะให้เป็นท่าเรือสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ และมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจคือพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำแห่งชาติ (National Aquarium) ซึ่งมีการแสดงของปลาโลมาในถังขนาดยักษ์ จุน้ำถึง 1,200,000 แกลลอน มีการให้อาหารปลาฉลาม 3 รอบต่อ 1 วัน มีถังน้ำขนาดใหญ่สูงเท่ากับตึก 3 ชั้น บรรจุปลาหลายร้อยชนิด มีห้องโถงชั้นบนสุดจำลองเป็นป่าดงดิบ และมีสระขนาดใหญ่ที่ปล่อยให้ปลากระเบนยักษ์เวียนอย่างอิสระ ส่วนน่าศึกษาน่าชมทั้งนั้นเลย จากเมืองบัลติมอร์รถยนต์วิ่งผ่านเมืองใหญ่อีก 2 เมืองคือเมืองวิลมิงตัน (Wilmington) และเมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) ส่วนเมืองหลวงของรัฐแมริแลนด์ชื่อเมือง Annapolis :รถยนต์ไม่ผ่าน

เมืองแอตแลนติกซิตี (Atlantic City)

จากรัฐแมริแลนด์เข้าสู่รัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) ที่รัฐนี้มีเมืองเมืองหนึ่งที่คนเดินทางผ่านมามากจะต้องแวะก่อนคือเมืองแอตแลนติกซิตี (Atlantic City) เนื่องจากมีบ่อนกาสิโนมากมายหลายแห่งให้คนเดินทางได้แวะเล่นกันก่อน พวกเราไม่ได้แวะไปเล่นการพนันนะครับ แต่ต้องการแวะไปศึกษาดู

เมื่อแวะเข้าไปแล้วทำให้ทราบว่ามิบ่อนกาสิโนมากมายจริงๆ แต่ละบ่อนมีชื่อต่าง ๆ กัน เช่น ซีซาร์กาสิโน (Caesars Casino) เพลย์บอย (Play Boy) รีสอร์ท (Resorts) คอนเวนชันฮอลล์ (Convention hall) ทropicana (Tropicana) และ แฮร์ราห์ (Harrah) เป็นต้น เมื่อพวกเราแวะเข้าไปยังบ่อนกาสิโนเหล่านี้ทำให้ทราบว่ามีคนสนใจเล่นการพนันกันมากน้อยแค่ไหน และเขาสร้างบ่อนได้สวยงามอย่างไร เมื่อไปถึงที่จอร์จทาวน์พบว่าเงียบเชียบไม่พบคนเดินพลุกพล่านแต่อย่างใด แต่พอเดินเข้าไปภายในบ่อนพบว่ามีคนมากมายกำลังเล่นการพนันชนิดต่างๆกันอย่างเอาใจจริงเอาใจเท่าที่อ่านจากเอกสารพบว่ามี Slot Machine หรือ “ขุนโจรตาเดียว” ซึ่งมีอยู่มากมาย, แบ็คแก๊สก็มีเล่นไฟ 21 แต้ม แครีป-ทอดลูกเต๋า แบ็คคาร่า-ไฟ 9 แต้ม, รูเล็ต, บิงโก และอีกมากมายที่ผมไม่ทราบสังเกตคนที่เล่นมีทั้งผู้ชายผู้หญิง คนหนุ่มคนสาวและคนสูงอายุก็มีมากด้วย บ่อนกาสิโนเหล่านี้ตั้งอยู่ชายทะเล เมื่อเดินออกจากบ่อนไปยังชายทะเลพบว่ามีคนเดินไปเดินมากันพลุกพล่านบนถนนที่เรียกว่า “บอร์ดวอล์ค” (Board Walk) ซึ่งเป็นถนนเลียบริมชายทะเลยาวประมาณ 1 ไมล์ บ่อนกาสิโนทั้งหมดที่ตั้งอยู่บนถนนสายนี้ แต่ละบ่อนมีรูปทรงทางสถาปัตยกรรมที่สวยงามและแปลกตา เช่นคอนเวนชันฮอลล์มีหลังคาโค้งคล้ายสถานีรถไฟหัวลำโพงของไทยเรา รีสอร์ทที่มีลักษณะเป็นตึกแบบเก่าทรงยุโรป เป็นต้น เขาสร้างให้สวยงามคงเพื่อดึงดูดคนเข้าไปเล่นการพนันนั่นเอง และบนถนนริมชายทะเลนี้มีที่นั่งเล่นนั่งพักผ่อนให้นั่งได้มากพอสมควร มีร้านขายของที่ระลึก ร้านขายของใช้ ร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายของเล่นสำหรับเด็ก ร้านหนังสือ และร้านอาหารมากมาย คนจึงเดินชมและซื้อสินค้ากันมาก เมื่อหิวก็แวะร้านอาหาร กล่าวกันว่าบริเวณที่ตั้งบ่อนกาสิโนเหล่านี้ แต่เดิมนั้นคารมมาก ทำการเกษตรก็ไม่ได้ ชายทะเลก็ไม่เหมาะเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ จึงมีผู้คิดตั้งเป็นบ่อนกาสิโนขึ้น ปรากฏว่ามีคนมาเล่นกาสิโนกันมากขึ้นเรื่อยๆ ปัจจุบันจึงมีคนมาแวะเพื่อเล่นการพนันและมาทัศนศึกษากันมากทีเดียว รวมทั้งพวกเราทั้ง 4 คนด้วย

ออกจากแอตแลนติกซิตีสองสามมิถุนายนได้ขับรถยนต์เพื่อไปพักที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมนิวเจอร์ซีย์ เมือง Mawah รัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) แต่ขับรถยนต์เลี้ยวแยกเข้าสู่ศูนย์ไปไกลจึงเลยไปนิวเจอร์คก่อนเพื่อไปแวะบ้านญาติ ผ่านด่านเก็บเงินค่าผ่านทาง 3 ด่านด้วยกัน เวลาผ่านด่านใช้โยนเหรียญ 35 เซนต์ลงบนที่รองรับ เมื่อโยนเหรียญแล้วไฟแดงจะเปลี่ยนเป็นไฟเขียวพร้อมทั้งที่กั้นเปิดออก รถยนต์จึงผ่านไปได้ ด่านที่สำคัญคือด่านที่เข้าโมเมนต์ลอดใต้แม่น้ำฮัดสัน ซึ่งเสียค่าผ่านทาง 4 เหรียญ สองสามมิถุนายนต้องการไปแวะเยี่ยมญาติคนไทยที่ร้านอาหารไทยชื่อ “Siam Golden” ซึ่งเป็นร้านอาหารไทยที่มีชาวอเมริกันมานั่งรับประทานอาหารไทยเต็มร้าน นอกจากเขาขายอาหารไทยแล้ว ยังทำธุรกิจซักรีดด้วย โดยรับเสื้อผ้ามาจากลูกค้าแล้วนำไปจ้างโรงงานซักรีดไม่ต้องซักรีดเอง แล้วนำให้ลูกค้ามารับ เพียงเป็นคนกลางรับเสื้อผ้าส่งไปซักรีดเท่านั้น ซึ่งมีรายได้ดีมาก นับว่าเป็นคนไทยที่ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจในกรุงนิวเจอร์คคนหนึ่ง ออกจากร้านอาหารไทยไปพักที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมนิวเจอร์ซีย์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ ที่ศูนย์นี้มีพระสงฆ์ 3 รูป เจ้าหน้าที่ชาย 3 คน หญิง 2 คน ที่นี้อากาศหนาวพอสมควร ภายนอกศูนย์ยังมีหิมะที่ละลายยังไม่หมดด้วย

ศูนย์ปฏิบัติการนิวยอร์กที่อยู่ห่างจากกรุงนิวยอร์กไม่มากนัก ใช้เวลาขับรถราว 1 ชั่วโมงเศษเท่านั้น เนื่องจากในรัฐนิวยอร์กที่มีสถานที่ที่น่าสนใจไม่มากนัก ถ้าหากไปเที่ยวกรุงนิวยอร์กจะน่าสนใจมากกว่า ผู้เขียนกับบุตรชายจึงเลือกไปเที่ยวกรุงนิวยอร์ก และก็ได้ไปเที่ยวชมใจ

รู้จักกรุงนิวยอร์ก (New York)

ผู้เขียนขอแนะนำให้รู้จักกรุงนิวยอร์กกันก่อนนะครับ **กรุงนิวยอร์ก (New York)** หรือเรียกกันว่า **นิวยอร์กซิตี (New York City)** ประกอบด้วยเกาะแมนฮัตตัน, เขตบรูคลิน, เขตริชมอนด์, เขตควีนส์ และเขตบรองซ์ ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐนิวยอร์กด้วย คนส่วนใหญ่มักจะรู้จักกรุงนิวยอร์กตรงเกาะแมนฮัตตัน เพราะมีสถานที่สำคัญที่คนไปเที่ยวกันอยู่บนเกาะแมนฮัตตัน เช่น ตึกเอ็มไพร์สเตท, ตึกสำนักงานองค์การสหประชาชาติ, พิพิธภัณฑ์ และสวนสาธารณะเซ็นทรัลปาร์ก เป็นต้น สำหรับรัฐนิวยอร์กมีเมืองหลวงชื่อ แอลบานี (Albany) แต่ไม่ค่อยมีคนรู้จัก เพราะเป็นเมืองเล็กๆ รู้จักกันแต่กรุงนิวยอร์กซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่มาก เป็นเมืองที่มีประชากรมากที่สุดในสหรัฐอเมริกาด้วย

สะพานบรูคลิน (Brooklyn Bridge)

วันแรกสองสามีภรรยาขับรถออกจากศูนย์ปฏิบัติการนิวยอร์กไปยังกรุงนิวยอร์ก โดยขับรถข้ามสะพานบรูคลิน (Brooklyn Bridge) ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำฮัดสันไปยังเกาะแมนฮัตตัน และเป็นสะพานที่เชื่อมเกาะแมนฮัตตันกับเขตบรูคลิน สร้างเป็นสะพานแขวนโดยใช้เหล็กกล้าเป็นแห่งแรกของโลก ใช้เวลาก่อสร้างถึง 15 ปี เสร็จเมื่อปี ค.ศ. 1883 ความเจริญของกรุงนิวยอร์กส่วนใหญ่อยู่บนเกาะแมนฮัตตัน จึงจำเป็นต้องสร้างสะพานบรูคลินนี้ขึ้น และยังคงสร้างอุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำฮัดสันไปยังเกาะแมนฮัตตันด้วย กล่าวกันว่ากรุงนิวยอร์กมีระบบอุโมงค์ลอดแม่น้ำและสะพานที่ยิ่งใหญ่และซับซ้อนมากที่สุด

เมื่อขับรถข้ามสะพานบรูคลินแล้วได้ไปแวะที่สวนสาธารณะเก่าแก่แห่งหนึ่งชื่อ Battery Park สองสามีภรรยาให้ผู้เขียนกับบุตรชายลงที่นี้ เพื่อให้นั่งเรือไปชมรูปปั้นเทพีสันติภาพ สวนสาธารณะแห่งนี้มีจุดซื้อตั๋วเรือที่อาคารทรงกลมชื่อ Castle Clinton จะมีเรือออกจากท่าไปยังเกาะเทพีสันติภาพทุกครั้งชั่วโมง ระหว่างเวลา 9.00-15.30 น. เป็นเรือขนาดใหญ่ 3 ชั้น จุคนได้หลายร้อยคน

รูปปั้นเทพีสันติภาพ (The Statue of Liberty)

สำหรับรูปปั้นเทพีสันติภาพ (The Statue of Liberty) ที่ผู้เขียนกับบุตรชายนั่งเรือไปชมนั้นอยู่บนเกาะเทพีสันติภาพ มีความสูงถึง 151 ฟุตตั้งอยู่บนฐานคอนกรีตสูง จึงมองเห็นได้อย่างเด่นสง่า

งาม มีทางขึ้นไปยังตัวรูปปั้นภายในได้ทั้งทางบันได 354 ชั้น (เท่ากับตึก 22 ชั้น) และลิฟต์ แต่ต้องรอนานหน่อยเพราะมีคนรอคิวยาวเหยียด ผมงกับบุตรชายจึงเพียงเดินชมความงามของรูปปั้นเทพีสันติภาพและเลือกมุมถ่ายรูปรอบๆเกาะ รูปปั้นเทพีสันติภาพเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของกรุงนิวยอร์ก รวมทั้งเป็นสัญลักษณ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาด้วย เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปกรุงนิวยอร์กแล้วจะต้องหาโอกาสไปชมให้ได้ กล่าวกันว่ารูปปั้นเทพีสันติภาพเป็นของขวัญที่ชาวฝรั่งเศสมอบให้แก่ชาวอเมริกันเมื่อปี ค.ศ. 1886 เป็นผลงานของประติมากรชื่อ Frederic-Auguste Bartholdi เป็นผู้ต้นคิดและเป็นตัวตั้งตัวตีให้มีการสร้างรูปปั้นนี้ เชื่อกันว่าใบหน้ารูปปั้นเหมือนกับใบหน้ามารดาของเขา

เกาะเอลลิส (Ellis Island) และพิพิธภัณฑ์การอพยพเข้าเมือง (Museum of Immigration)

เมื่อออกจากเกาะเทพีสันติภาพแล้ว ต้องนั่งเรือต่อไปยังเกาะเอลลิส (Ellis Island) ซึ่งอยู่ใกล้ๆเกาะเทพีสันติภาพนั่นเอง และอยู่ทางใต้ของท่าเรือนิวยอร์ก (New York Harbor) เกาะเอลลิสเป็นเกาะที่ได้รับการบูรณะให้เป็นอุทยานแห่งชาติ มีอาคารแบบเก่าหลายหลังซึ่งดัดแปลงเป็นพิพิธภัณฑ์การอพยพเข้าเมือง (Museum of Immigration) เขาได้เก็บรวบรวมหลักฐานในช่วงเวลาที่คนนับล้านๆคนได้ผ่านด่านเข้ามาด้วยความหวังและความกระตือรือร้นที่จะเป็นหนึ่งในประเทศอเมริกา โดยมีผู้อพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มมุ่งมาที่เกาะเอลลิสนี้ เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1890 และในช่วงปี ค.ศ. 1892 - 1954 มีผู้อพยพเข้ามาในประเทศสหรัฐอเมริกาผ่านเกาะเอลลิสนี้ถึง 12 ล้านคน กล่าวกันว่าที่อาคารหลังใหญ่บนเกาะนี้เคยเป็นศูนย์คัดเลือกและตรวจสอบผู้อพยพที่ประสงค์จะมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา มีภาพถ่ายผู้คนอพยพมาถึงเกาะเอลลิสมากมายหลายภาพที่เขาแสดงไว้ในพิพิธภัณฑ์ รวมทั้งมีเก้าอี้ล้อเข็น (Wheelchair) และภาชนะที่ใช้ในสมัยนั้นเป็นกระเป๋าจักสานด้วยไม้ไผ่ก็นำมาแสดงเป็นจำนวนมากด้วย

การนั่งเรือไปยังเกาะเทพีสันติภาพและเกาะเอลลิสนี้ต้องเสียค่าเรือผู้ใหญ่ 9 เหรียญ ผู้สูงอายุ 6 เหรียญ เป็นการเสียค่าเรือครั้งเดียวนั่งเรือไปเที่ยวเกาะได้ทั้ง 2 เกาะ ขณะที่ผู้เขียนนั่งไปในเรือพบว่าผู้ที่นั่งในเรือเป็นชาวต่างประเทศ (มิใช่ชาวอเมริกัน) เป็นส่วนใหญ่ สังเกตจากภาษาที่พูดคุยกันไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ไม่ทราบว่าเป็นภาษาอะไรหลากหลายมากทีเดียว พอเดาได้ว่าน่าจะเป็นชาวยุโรปและชาวเอเชีย

ขึ้นตึกเอ็มไพร์สเตท (Empire State Building)

วันที่สองผู้เขียนกับบุตรชายได้ไปขึ้นตึกเอ็มไพร์สเตท (Empire State Building) ซึ่งตั้งอยู่เกือบจะใจกลางของเกาะแมนฮัตตัน ตึกเอ็มไพร์สเตทเป็นตึกสูงถึง 102 ชั้น เดิมเป็นตึกที่สูงที่สุดในโลก ต่อมามีการสร้างตึกที่สูงกว่าตึกเอ็มไพร์สเตท เช่น ตึกเซียร์ (Sear Tower) และตึกซีเอ็นเอน (C.N. Tower) เป็นต้น ถึงแม้ตึกเอ็มไพร์สเตทไม่ใช่เป็นตึกที่สูงที่สุดในโลกอีกแล้วก็ตาม ก็ยังมีคนสนใจขึ้นไปชมกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้ รวมทั้งตัวผู้เขียนเองด้วย เนื่องจากตึกเอ็มไพร์สเตท

ที่ตั้งอยู่บนเกาะแมนฮัตตันซึ่งมีเนื้อที่ถึง 22 ตารางกิโลเมตร พื้นฐานของเกาะเป็นหินดาน จึงสร้างตึกเอ็มไพร์สเตทได้สูงถึง 102 ชั้น รวมทั้งตึกสูงอื่นๆอีกมากมายหลายตึกโดยไม่มีปัญหาเรื่องดินทรุดแต่อย่างใด ตึกเอ็มไพร์สเตทสร้างเสร็จเมื่อปี พ.ศ. 2473 (ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 7) สูง 1250 ฟุต (381 เมตร) ต้องขึ้นลิฟต์รวม 3 ช่วง ช่วงแรกขึ้นถึงชั้น 80 ต้องออกจากลิฟต์ไปขึ้นลิฟต์ช่วงที่ 2 จากชั้น 80-86 วันที่ผมขึ้นไปชมมัน เขาให้ขึ้นถึงชั้นที่ 86 ส่วนช่วงที่ 3 จากชั้น 86-102 นั้นเขาไม่ให้ขึ้นถึงแม้ขึ้นไปถึงชั้น 86 ก็สามารถชมทิวทัศน์ของกรุงนิวยอร์กได้มากแล้ว มีรายละเอียดของตึกเอ็มไพร์สเตทที่น่าสนใจอีกมากมาย มีเนื้อที่ถึง 215,800 ตารางฟุต มีหน้าต่าง 6500 บาน จุคนได้ประมาณ 25,000 – 80,000 คน มีลิฟต์ขึ้นลง 63 จุด มีบันไดทั้งหมด 1,860 ขั้น ใช้เวลาก่อสร้าง 8 ปี ค่าก่อสร้าง 2,000 ล้านบาท รับประกันความคงทนถาวรของตัวอาคารนานถึง 6,000 ปี ปัจจุบันใช้เป็นที่ทำงานของบริษัทต่างๆ กว่า 600 บริษัท เปิดให้เข้าชมทุกวันตั้งแต่เวลา 9.30 – 24.00 น.

เมื่อขึ้นลิฟต์ไปถึงชั้น 86 แล้วจะพบห้องชมทิวทัศน์ ซึ่งกรุด้วยกระจก และรอบๆห้องมีระเบียงออกไปเดินชมได้เกือบรอบตึก ผู้เขียนกับบุตรชายได้เดินออกไปชมข้างนอกเพื่อถ่ายภาพและชมทิวทัศน์ของกรุงนิวยอร์กด้วย เพราะวันนั้นอากาศไม่หนาวมากนัก สำหรับตึกเอ็มไพร์สเตทนี้คนไทยมักเรียกกันว่า ตึกระฟ้า แต่ชาวนิวยอร์กเรียกกันว่า "The Cathedral of the skies" (โบสถ์แห่งท้องฟ้า)

ชมพิพิธภัณฑ์ "The Metropolitan Museum of Art"

ออกจากตึกเอ็มไพร์สเตทแล้ว ผู้เขียนกับบุตรชายเดินหาร้านอาหารจีนอยู่นานจนรู้สึกหิว เพราะนอกอาคารอากาศหนาวพอสมควร แต่ก็พอทนได้ หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้วได้นั่งรถไฟฟ้าใต้ดินเพื่อไปชมพิพิธภัณฑ์ชื่อ The Metropolitan Museum of Art ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่ใหญ่ที่สุดและดีที่สุดในสหรัฐอเมริกาและของโลก ได้เปิดดำเนินงานมาตั้งแต่ ค.ศ.1870 โดยกลุ่มนักธุรกิจและนักการเมืองชาวอเมริกัน มีเนื้อที่ถึง 2 ล้านตารางฟุต มีศิลปะโบราณวัตถุเก่าแก่มากกว่า 2 ล้านชิ้น ซึ่งมีทั้งประติมากรรม จิตรกรรม เครื่องปั้นดินเผา และเครื่องใช้ไม้สอยต่างๆ โดยนำมาจากนานาชาติทั่วโลก เช่น จากอียิปต์ กรีกและโรมัน ยุโรป อาฟริกา จีน ญี่ปุ่น เกาหลี อาหรับ กัมพูชา เป็นต้น โดยมีศิลปะโบราณวัตถุจากอียิปต์ราว 3 หมื่น 6 พันชิ้น (มีมากกว่าพิพิธภัณฑ์ในอียิปต์ด้วย) ประกอบด้วยวิหารจากอียิปต์ที่มีอายุถึง 3500 ปี ชื่อ "Temple of Dendur" ซึ่งรัฐบาลอียิปต์ยกให้เป็นของขวัญที่สหรัฐฯช่วยในการสร้างเขื่อน (วิหารนี้จะต้องจมอยู่ในทะเลสาบที่เกิดจากการสร้างเขื่อน) วิหารถูกถอดออกเป็นชิ้นๆแล้วส่งลงเรือมาประกอบใหม่ทั้งหลัง และยังมีมัมมี่อีกมากมายหลายตัว

ในพิพิธภัณฑ์ยังมีภาพเขียนจากยุโรปอีกราว 2500 ภาพ เช่นภาพ Cypresses ของ Vincent Van Gogh ภาพเขียนของจิตรกรเอกอีกหลายคนเช่น Rembrandt, Degas, Monet, Manet, Ce'zanne, Renoir David และมีประติมากรรมของ Rodin อยู่บนหลังคาของพิพิธภัณฑ์ซึ่งทำเป็นสวน

ประติมากรรมด้วย มีรูปแกะสลักจากอาฟริการาว 1600 ชิ้น มีรูปแกะสลักจากปาปัวนิวกินี พระพุทธรูปแกะสลักด้วยหินทรายจากเขมรก็มี (โชคดีที่ไม่มีศิลปะวัตถุจากเมืองไทยเลย) รวมทั้งศิลปะวัตถุของชาวอเมริกันและศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) ก็มีจำนวนมาก การเข้าชมพิพิธภัณฑ์ต้องเสียเงินค่าเข้าชมแพงเช่นเคยคือผู้ใหญ่ 8 เหรียญ ผู้สูงอายุ 6 เหรียญ ผู้เขียนไม่สามารถเดินดูได้ทั่วถึง เดินดูผ่านๆบ้าง ถ้าหากจะดูจริงจังกงต้องใช้เวลาเป็นวันๆ ที่ผู้เขียนสนใจอีกสิ่งหนึ่งคือภายในพิพิธภัณฑ์มีร้านขายหนังสือศิลปะเกี่ยวกับสถาปัตยกรรม ประติมากรรม และจิตรกรรมของประเทศต่างๆทั่วโลกซึ่งพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ เขาพิมพ์อย่างดีมาก รูปเล่มสวยงามและเล่มหนามากก็มีไม่น้อย แต่ราคาแพงมาก ผู้เขียนเองไม่มีปัญญาซื้อกลับบ้านเมืองไทย ได้แต่เดินชมและเปิดดูบางเล่มเท่านั้น

สวนสาธารณะ “Central Park”

เมื่อออกจากพิพิธภัณฑ์นี้แล้วผู้เขียนกับบุตรชายได้เดินผ่านสวนสาธารณะขนาดใหญ่มากมีชื่อว่า “Central Park” ซึ่งเป็นช่วงที่ต้นไม้ในสวนผลัดใบเป็นใบไม้ร่วงพอดี จึงดูแห้งแล้งไปหน่อยแต่แห้งแล้งแล้วหนาวมาก ไม่ใช่แห้งแล้งแล้วร้อนมากแบบเมืองไทย จึงเพียงเดินผ่านเข้าไปเพียงมุมหนึ่งของสวนเท่านั้น เพราะถนนาวไม่ไหวต้องรีบเดินออกไปขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดิน เพื่อเดินทางกลับจึงไม่ได้เดินดูทั่วถึง สำหรับสวนสาธารณะแห่งนี้มีเนื้อที่กว้างขวางถึง 843 เอเคอร์ เขาได้จัดเป็นบริเวณพักผ่อนมากมายและหลากหลาย เช่น สวนสัตว์สำหรับเด็กๆ, ห้องเย็นทำที่เป็นที่อยู่ของนกเพนกวิน, ลานสเก็ตน้ำแข็งกลางแจ้ง, น้ำพุใหญ่ซึ่งอยู่ติดกับทะเลสาบ และโรงละครกลางแจ้งที่แสดงละครของเชกสเปียร์ เป็นต้น

รถไฟฟ้าใต้ดิน (MTA) ในกรุงนิวยอร์ก

การที่ผู้เขียนได้ไปเที่ยวกรุงนิวยอร์กครั้งนี้ ที่น่าสนใจอีกสิ่งหนึ่งคือได้นั่งรถไฟฟ้าใต้ดิน ซึ่งมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า MTA เนื่องจากในกรุงนิวยอร์กมีรถไฟฟ้าใต้ดินหลายสาย เมื่อจะไปไหนบุตรชายต้องศึกษารายละเอียดจากแผนที่ก่อน บางครั้งไม่แน่ใจว่าจะขึ้นรถไฟฟ้าสายไหน ต้องสอบถามชาวอเมริกันที่เดินไปมา บางคนก็ไม่ยอมตอบคำถาม บางคนก็ตอบให้ มีสตรีสูงอายุคนหนึ่งเห็นบุตรชายกำลังดูแผนที่ก็เข้ามาถามว่าจะไปไหน แล้วช่วยแนะนำให้ บางครั้งต้องโทรศัพท์ไปถามคนไทยที่อยู่ร้านอาหารไทยชื่อ “Siam Garden” อยู่ที่เขตบรูคลินก่อน เพราะตกลงกันไว้ว่าถ้าสงสัยการเดินทางหรือหลงอยู่ที่ไหนเขาให้โทรศัพท์ไปถามได้ว่าจะนั่งรถไฟฟ้าสายไหนจึงจะถูกต้อง ท่านผู้อ่านจะนำไปใช้บ้างก็ได้ันะครับ ตอนผู้เขียนกับบุตรชายจะกลับไปร้านอาหารไทย Siam Garden ก็ต้องโทรศัพท์ถามว่าจะขึ้นรถไฟฟ้าสายไหนไปถึงจุดที่ใกล้ร้านอาหารไทย Siam Garden มากที่สุด เพราะสองสามีภรรยาอยู่ที่นั่น ขณะที่นั่งรถไฟฟ้ากลับก็พบชาวอเมริกันมีน้ำใจสอบถามว่าจะไปไหน พร้อมทั้งแนะนำให้ลงสถานีที่ต้องการด้วย สำหรับรถไฟฟ้าใต้ดินนี้เขาทำ

เป็นอุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำจากเกาะแมนฮัตตันไปยังเขตบรูคลิน ซึ่งผู้เขียนเองก็ไม่ทราบว่ารถไฟฟ้าใต้ดินแล่นลอดใต้แม่น้ำตอนไหนอย่างไร

ผู้เขียนมีโอกาสเที่ยวกรุงนิวยอร์กเพียง 2 วันเท่านั้น ยังมีสถานที่อื่นๆที่น่าชมอีกหลายแห่ง เช่น ตึกสำนักงานองค์การสหประชาชาติ (United Nations), เวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ (World Trade Center) ซึ่งเป็นอาคารแฝดที่มีความสำคัญในโลกธุรกิจการเงินของอเมริกา, ห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่มากมากอย่าง Macy's และโรงละครหลายโรงที่ Broadway เป็นต้น แต่ก็เพียงพอแล้วสำหรับผู้เขียนที่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเดินทางไปเที่ยวถึงกรุงนิวยอร์ก เดิมคิดเพียงจะไปเยี่ยมบุตรชายที่เมืองแอตแลนต้าเท่านั้น

และเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 อาคารเวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ (World Trade Center) ถูกผู้ก่อการร้ายใช้เครื่องบินโดยสาร 2 ลำพุ่งเข้าชน โดยเครื่องบินลำแรกพุ่งเข้าชนอาคารหลังแรกก่อน หลังจากนั้นในอีก 18 นาทีต่อมาเครื่องบินลำที่สองก็พุ่งเข้าชนอาคารหลังที่สอง หลังจากพุ่งเข้าชนแล้วเพลิงได้ลุกไหม้ขึ้นบนตัวอาคารทั้งสอง และไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงถล่มมาส่วนบนของอาคารทั้งสองหลังก็ถล่มลงมา จึงเป็นจุดจบของอาคารเวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ (World Trade Center) ทั้งสองหลังแต่นั้นมา ผู้เขียนจึงขอเล่าเรื่องของอาคารนี้ดังต่อไปนี้

เวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ (World Trade Center)

เป็นอาคารแฝดที่มีความสูงอาคารละ 110 ชั้น และมีอาคารประกอบอีก 5 หลัง เคยครองตำแหน่งตึกสูงที่สุดในโลก ด้วยความสูงถึง 417 และ 415 เมตรตามลำดับ ก่อนเสียตำแหน่งแชมป์ไปให้กับ "เซียร์ ทาวเวอร์" ในชิคาโก ปัจจุบันจัดเป็นอาคารสูงเป็นอันดับ 5 ของโลก อดีตอาคารสูงที่สุดในโลกแห่งนี้ออกแบบโดยบริษัท มิโนรุ ยามาสะกิ แอนด์ แอสโซซิเอทส์ แอนด์ เอมีริย์, รอท แอนด์ ซันส์ ตัวตึกสร้างขึ้นจากเหล็กกล้าและอะลูมิเนียม เวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ซึ่งตั้งอยู่ในย่านธุรกิจในรัฐนิวยอร์ก เป็นหนึ่งในหมู่สัญลักษณ์แสดงความแข็งแกร่งทางการเงินของสหรัฐ แต่ละวันมีผู้ไปเยือนอาคารที่สูงที่สุดในสหรัฐแห่งนี้ประมาณ 150,000 คน ขณะที่ภายในอาคารมีคนทำงานอยู่ประมาณ 40,000 คน

เวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ เป็นศูนย์รวมอาคารสำนักงานและแหล่งช้อปปิ้งถึง 7 หลัง โดยมีบริษัทนานาชาติ ธุรกิจอื่นๆ สำนักงานรัฐบาล และองค์กรด้านการค้าระหว่างประเทศอยู่ภายในประมาณ 500 หน่วยงาน และพื้นที่ให้เช่ามักจะเต็มอยู่เสมอ เดิมพื้นที่สำหรับใช้ก่อสร้างอาคารเวิลด์เทรด เซ็นเตอร์เป็นของการทำงานของนิวยอร์ก และนิวเจอร์ซีย์ ปัจจุบันให้บริษัท "ซิลเวอร์สไตน์ พร็อพเพอร์ตี้" และ "เวสฟิลด์ อเมริกา" เช่าเป็นระยะเวลา 99 ปี คิดเป็นเงินค่าเช่าทั้งสิ้น 3 พัน 2 ร้อยล้านดอลลาร์ หรือกว่า 1 แสน 4 หมื่นล้านบาท

พื้นที่ใช้สอยส่วนใหญ่ของอาคารแฝดเวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ให้เช่าเป็นสำนักงานของบริษัทต่างๆ ปัจจุบัน มีผู้เช่าทั้งสิ้น 435 รายจากประเทศต่างๆ 26 ประเทศ ส่วนชั้นใต้ดินถูกจัดให้เป็นพื้นที่

ของห้างสรรพสินค้าต่างๆ และสถานีรถไฟใต้ดิน แต่每天有ผู้มาใช้บริการมากถึง 1 แสน 5 หมื่นคน นอกจากนี้ยังมีภัตตาคารห้างร้านอีก 70 ร้าน คาดว่า มีพนักงานทำงานอยู่ภายในดีคเวิลด์เทรดกว่า 4 หมื่นคน

อาคารแผ่นดินใช้เวลาสร้าง 7 ปี โดยเริ่มก่อสร้างในปี 2516 เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาด้านการสร้างสำนักงานให้เช่าในแมนฮัตตัน และทำให้พื้นที่นี้มีชื่อเสียงในวงการค้าโลก ทั้งนี้มีวงเงินค่าก่อสร้างทั้งสิ้น 750 ล้านดอลลาร์ หรือกว่า 3 หมื่นล้านบาท และเริ่มเปิดดำเนินการในปี พ.ศ. 2528 แต่การมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก ทำให้เวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ตกเป็นเป้าหมายโจมตีด้วยเช่นกัน โดยเมื่อปี 2536 ผู้ก่อการร้ายกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงจากตะวันออกกลางใช้รถบรรทุกระเบิดเข้าไปถล่มที่ลานจอดรถชั้นใต้ดิน ทำให้มีผู้เสียชีวิตไป 6 ราย และ บาดเจ็บอีกกว่า 1 พันคน มีมูลค่าความเสียหายกว่า 300 ล้านดอลลาร์ หรือกว่า 1 หมื่น 3 พันล้านบาท ล่าสุดเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 ถูกผู้ก่อการร้ายใช้เครื่องบินโดยสารพุ่งเข้าชนดังกล่าวแล้ว ทำให้ผู้คนที่เสียชีวิตจำนวนมาก และทรัพย์สินเสียหายมหาศาลกว่าทุกครั้งที่เกิดในโลกนี้

จากนิวยอร์กถึงแอตแลนต้า

วันเดินทางกลับเมืองแอตแลนต้า ออกจากศูนย์ปฏิบัติการนิวยอร์กซึ่งแต่เช้า เทียวเดินทางกลับไม่ได้กลับทางเดิม และไม่ผ่านกรุงวอชิงตัน ดี ซี รถยนต์วิ่งไปตามถนนสาย 287 South เข้าสาย 78 West เข้าสู่รัฐอีสเทิร์นเพนซิลเวเนีย (Eastern Pennsylvania) ซึ่งเที่ยวไปไม่ได้ผ่านรัฐนี้ ผ่านเมือง Allentown แล้วเข้าถนนสาย 81 South ผ่านเมืองหลวงของรัฐอีสเทิร์นเพนซิลเวเนีย ชื่อเมือง Harrisburg จากนั้นก็ผ่านรัฐแมรี่แลนด์ (Maryland) เข้าสู่รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) ผ่านเมือง Winchester เมือง Harisonburg เมือง Staunton (ที่เมืองนี้มีถนนสาย 64 East ไปยังเมือง Richmond ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐเวอร์จิเนียได้) แวะ Visitor Center ของเมือง Lexington มีเอกสารเกี่ยวกับเมือง Lexington และรัฐ Virginia แจกมากมาย ขับรถยนต์ชมบริเวณเมือง Lexington ซึ่งเป็นเมืองเก่าตั้งแต่ ค.ศ. 1749 เป็นเมืองเล็กๆ มีมหาวิทยาลัยตั้งอยู่บนเนินเขาเดี่ยวๆด้วย ออกจากเมือง Lexington แล้ว พบหิมะริมสองฟากถนนและบนภูเขาด้วย บางช่วงมีถนนแยกขึ้นภูเขาเพื่อให้รถยนต์ที่เบรคแตกขับขึ้นไปโดยมีกองทรายอยู่ด้วย คิดว่าช่วยไม่ให้เกิดอุบัติเหตุได้อย่างดีทีเดียว รถยนต์วิ่งเข้าถนนสาย 77 South เพื่อเข้าสู่รัฐนอร์ทแคโรไลนา (North Carolina) แล้วเข้าสู่รัฐเซาท์แคโรไลนา (South Carolina) เข้าสู่รัฐจอร์เจีย ถึงศูนย์ปฏิบัติการแอตแลนต้าเกือบ 6 ทุ่ม เป็นการเดินทางรวดเดียวไม่ได้พักค้างคืนที่ใดเลย

ความทรงจำในกรุงนิวยอร์ก

ผู้เขียนมีข้อสังเกตอยู่หลายเรื่องเท่าที่พบในการเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาครั้งนี้ เช่น ในกรุงนิวยอร์กพบความสกปรกตามถนนหนทางต่างๆ และตามสถานีรถไฟใต้ดิน ทราบว่าหาจ้างคนงานทำความสะอาดเพราะค่าแรงถูกมาก อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้เขียนพบคือรถยนต์ในกรุง

นิวยอร์กคิดมากเหมือนในกรุงเทพมหานครของเรา มีอยู่ช่วงหนึ่งที่พวกเราต้องขับรถยนต์เข้าอุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำ ก่อนเข้าอุโมงค์รถยนต์คิดมาก ผู้เขียนนั่งเป็นทุกข์ว่าถ้าวินัยคิดมากขณะอยู่ในอุโมงค์คงไม่ดีแน่ ปรากฏว่าในอุโมงค์รถยนต์แล่นไหลไปได้เรื่อยๆ พอพ้นอุโมงค์ออกมาก็พบรถยนต์คิดมากอีก อาจเป็นเพราะในกรุงนิวยอร์กมีประชากรมากเป็นอันดับหนึ่งของประเทศสหรัฐอเมริกา และยังมีคนเดินทางมาทำธุรกิจมาท่องเที่ยวด้วยกันมากด้วย รถยนต์จึงคิดมากและสกรปรกมากตามมา

การรณรงค์ในอเมริกา

อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตทั้งที่ไปเที่ยวกรุงนิวยอร์ก กรุงวอชิงตัน ดี ซี เมืองแอตแลนต้า และเมืองอื่นๆ รวมทั้งที่ผู้เขียนเดินทางผ่านไปตามถนนหนทางในอเมริกา ผู้เขียนไม่เคยพบป้ายโฆษณาณรงค์หรือเชิญชวนต่างๆเลย เช่น ให้งดสูบบุหรี่ ให้ความสำคัญสะอาดถนนหนทาง ให้อัตโนมัติลงในถังขยะ ให้อะไหล่จากยาเสพติด ฯลฯ เหมือนกับที่ผู้เขียนพบเห็นในกรุงเทพมหานคร และในเมืองไทยทั่วไป ที่เขาไม่สนใจรณรงค์กันคงมีส่วนทำให้ถนนหนทางสกปรกก็ได้กระมัง

คนไทยในอเมริกา

เท่าที่ผู้เขียนพูดคุยกับคนไทยหลายคนที่เป็นที่ปรึกษาในอเมริกาหลายคน พบว่าเขาเป็นห่วงบุตรหลานของเขามาก เกรงว่าจะติดยาเสพติด เกรงว่าจะไม่กตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ ที่ผู้เขียนอดขำไม่ได้ก็คือบางคนเกรงว่าถ้าพ่อแม่ตายไปแล้วบุตรหลานจะไม่ทำบุญให้ ที่เขาเกรงกลัวเช่นนี้เพราะโรงเรียนที่บุตรหลานไปเรียนไม่ได้สอนวิชาศาสนา ไม่ได้สอนวิชาศีลธรรม เขาจึงพยายามชักชวนบุตรหลานไปวัดไทยที่ตั้งอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่บุตรหลานบางคนก็ไม่ค่อยยอมไปวัดไทยก็มี ผู้เขียนฟังแล้วก็อดเป็นห่วงแทนครับ

เที่ยวอเมริกา ๓ รัฐ ลัดไปแคนาดา

ผู้เขียนไปอเมริกาครั้งที่สามเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ไปเมืองลอสแอนเจลิส เมืองอาซูซ่า จากนั้นได้ไปเมืองซีแอตเติล รัฐวอชิงตัน ได้ชมโรงงานสร้างเครื่องบินโบอิงขนาดใหญ่ มาก แล้วเลยไปดูน้ำตกที่รัฐโอเรกอนด้วย จากนั้นได้นั่งรถยนต์และนำรถยนต์ลงเรือขนาดใหญ่ ไปประเทศแคนาดา ได้ชมเมืองวิกทอเรีย (Victoria) และเมืองแวนคูเวอร์ เดินทางกลับประเทศไทย เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐

ผู้เขียนกับอาจารย์ปรีชา (ภรรยา) ออกจากบ้านโดยปียพันธ์ (บุตรสาว) ขับรถไปส่งที่ สนามบินสุวรรณภูมิเพื่อเดินทางไปอเมริกาพร้อมกับคณะของวัดพระธรรมกาย ๔ คน เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ค่าเครื่องบินไปกลับคนละ ๓๐,๕๐๐ บาท เครื่องบินแวะเปลี่ยนเครื่องที่ไทเป จากไทเปถึงลอสแอนเจลิสเวลา ๑๕.๐๐ น.ของวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ (ราว ๑๔ ชั่วโมง) ปียพันธ์ พันธุ์พันธ์ (บุตรชาย) มารับที่สนามบินพาไปพักที่วัดพระธรรมกาย เมืองอาซูซ่า กว่าจะได้นอนก็ราว ๔ ทุ่ม

ช่วยเตรียมงานกฐิน

วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ช่วยงานวัดเล็กๆน้อยๆที่พอจะช่วยได้ มีเวลว่างก็เดินชมวัด ป้ายพัฒนาขับรถพาไปชมทิวทัศน์ใกล้ๆวัด ตอนเย็นเข้าโบสถ์สวดมนต์ นั่งสมาธิ

เข้าร่วมพิธีทอดกฐิน

วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ร่วมพิธีทอดกฐินของวัด ภาคเช้านั่งสมาธิในเต็นท์พิธี กลางวัน มีสาธุชนนำอาหารมาถวายพระและให้สาธุชนที่มาร่วมงานได้รับประทานด้วย ตอนบ่ายมีพิธีทอดกฐิน มีสาธุชนคนไทยมาร่วมงานมากพอสมควร

ชมวัดอินเดีย ดูรอยเท้าของคารา

วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ หลวงพี่พาไปชมวัดอินเดีย แล้วเลยไปดูรอยเท้าของคาราที่เมืองฮอลลีวูด แวะบ้านสาธุชนคนหนึ่ง รับเลี้ยงอาหารเย็นที่บ้านนี้ด้วย

วัดอินเดีย

รอยเท้าของดารา

ไปทานอาหารที่ร้านคนไทย

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ไปทานอาหารกลางวันที่ร้านของชุมชนคนหนึ่ง เป็นร้านขายอาหารประเภทจานด่วน เช่น แซมเบอร์เกอร์ แซนวิช ไก่ทอด มันทอด ฯลฯ

หน้าร้าน

ห้องครัว

เดินทางไปเมืองซีแอตเติล รัฐวอชิงตัน

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เดินทางไปเมืองซีแอตเติล รัฐวอชิงตัน พร้อมกับคณะคนไทยในลอสแอนเจลิส โดยเครื่องบินออกจากสนามบิน Ontario .ใช้เวลาบิน ๑ ชั่วโมง ผู้เขียนพักที่วัดภวานาซีแอตเติล ส่วนผู้หญิงพักโรงแรม

ชมป่าไม้ ภูเขา ทะเลและน้ำตกที่รัฐโอริกอน

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เดินทางไปรัฐโอริกอนโดยรถตู้ขนาดใหญ่ ๓ คัน แวะทอดผ้าป่าและรับประทานอาหารกลางวันที่วัดภวานาโอริกอน แล้วไปชมเมืองพอร์ตแลนด์ และชมป่าไม้ ภูเขา ทะเลและน้ำตกที่สวยงาม

วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ร้านอาหารของสาธุชนคนไทยชื่อ “สายใจไทย” เลี้ยงเพล พระภิกษุและคณะที่ไปจากแคลิฟอร์เนีย ตอนบ่ายไปร่วมงานศพคนไทยชื่อ “อารักษ์ สุวรรณฤทธิ์” มีพิธีที่เรียบง่าย เช่น เคารพศพ สวดมาติกาบังสุกุล แสดงพระธรรมเทศนา แสดงภาพประวัติศาสตร์ ทอดผ้าบังสุกุล เคลื่อนขบวน ไปสู่ที่ชำระร่าง ประชุมเพลิง เป็นเสร็จพิธี

เข้าร่วมงานทอดผ้าป่าสามัคคีภาคพื้นอเมริกา

วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เข้าร่วมงานทอดผ้าป่าภาคพื้นอเมริกา โดยใช้สนามกีฬาในร่มเป็นที่จัดงาน มีเจ้าอาวาสและพระภิกษุจากรัฐต่างๆ ในอเมริกาเดินทางมาร่วมงานด้วย

ชมโรงงานประกอบเครื่องบินโบอิง

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ หลวงพี่สัมมาพาไปชมโรงงานประกอบเครื่องบินโบอิง เมื่อไปถึงต้องซื้อตั๋วเข้าชมก่อน แล้วเจ้าหน้าที่ให้พวกเราให้ชมภาพยนตร์ จากนั้นให้เราขึ้นรถยนต์ของโรงงานชื่อ “Boing Tour” ไปยังโรงงานประกอบเครื่องบินโบอิงซึ่งมีขนาดใหญ่่มากมาก ต้องขึ้นลิฟท์ไปยังชั้น ๔ แล้วเดินดูได้รอบโรงงาน เห็นเครื่องบินที่ประกอบได้ครึ่งลำบ้าง ประกอบเสร็จแล้วบ้าง เสียดยเขาไม่ให้ถ่ายภาพ ถ่ายภาพได้เฉพาะที่เขาจัดแสดงให้ชมเท่านั้น

ออกจากโรงงานแล้วหลวงพี่สั้มาพาไปขึ้นหอคอยชมเมืองซีแอตเติล แล้วแวะชมตลาดสด แวะชิมกาแฟที่ร้านกาแฟ Starbucks ซึ่งเป็นร้านแห่งแรกที่นี่ จากนั้นก็กลับวัดคำพอดิ

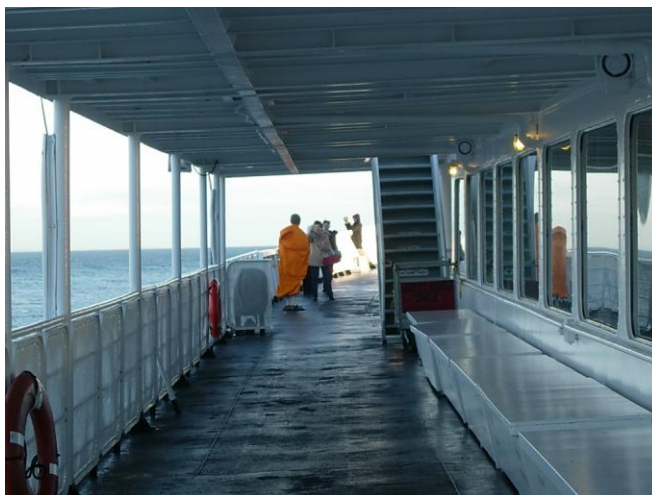
ร้านกาแฟ Starbucks

เดินทางไปแคนาดาโดยทางเรือ

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ คณะเดินทางไปแคนาดา ออกเดินทางโดยรถตู้ ๔ คันๆละ ๑๒ คน ออกเดินทางเวลา ๕.๓๐ น. ขับรถตู้ไปสักครู่ก็ถึงที่ซื้อตั๋วเพื่อขับรถเข้าไปในเรือขนาดใหญ่ และต้องจอดรอนกว่าเรือจะมาถึง เมื่อรถเข้าไปในเรือแล้ว พวกเราต้องลงจากรถตู้เข้าไปนั่งพักในห้องโดยสารขนาดใหญ่ เรือแล่นราว ๓๐ นาที ก็ขับรถตู้ออกจากเรือแล่นไปสักพักหนึ่งก็เข้าไปจอดในเรืออีกลำหนึ่ง เรือแล่นราว ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที รถแล่นออกจากเรือลำที่สอง ขับเข้าไปจอดในเรือลำที่สาม ราว ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ก็ถึงท่าเรือเมืองวิกทอเรีย ประเทศแคนาดา รถตู้ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ต้องให้พาสปอร์ตไปประทับตรา พักที่ศูนย์ปฏิบัติการแนวเวอร์

ภายในเรือมีคนโดยสารน้อยมากเพราะยังเช้า

ระเบียงเรือ

ภายในเรือ

ที่หัวเรือ

ถึงท่าเรือเมืองวิกทอเรีย แคนาดา

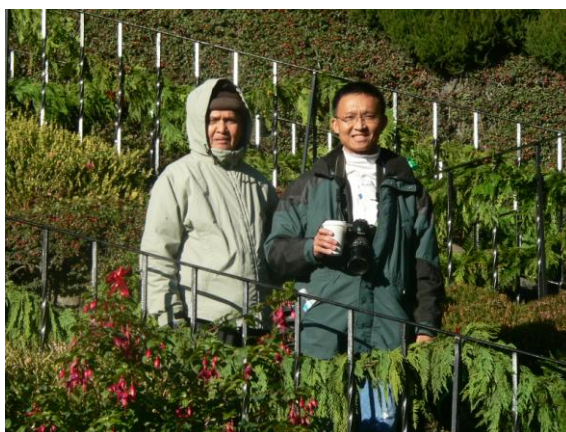
เมื่อถึงท่าเรือวิกทอเรีย แคนาดา พวกเราก็นั่งรถตู้ออกจากเรือ รถตู้ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ต้องให้พาสปอร์ตไปประทับตรา แวะชมทิวทัศน์ริมทะเล เมืองวิกทอเรีย ซึ่งมีเรือมากมาย

ชมสวนพฤกษศาสตร์ Butchart Garden

ออกเดินทางต่อแวะชมสวนพฤกษศาสตร์ ต้องซื้อตั๋วเข้าชม อากาศที่นี่หนาวมากไปไม่มีน้ำแข็งเกาะอยู่ทั่วไป เมื่อรู้สึกว่าทนหนาวไม่ไหวหลายคนรีบเดินเข้าไปชมของที่ระลึกในร้าน แล้วเดินทางต่อไปพักที่ศูนย์ปฏิบัติการแควคูเวอร์

ออกจากสวนพฤกษศาสตร์ รถตู้เล่นไปราว ๔๐ นาทีก็ถึงท่าเรือ ต้องขับรถตู้ลงเรืออีกครั้ง ครั้งนี้มีรถยนต์มากมายไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ คัน ช่วงนี้เห็นเกาะมากมาย เรือเล่นช่วงนี้ประมาณ ๑.๓๐ ชั่วโมง

ถึงเมืองแควเวอร์ แคนาดา

ถึงท่าเรือเมืองแควเวอร์แล้ว นั่งรถตู้ไปยังศูนย์ปฏิบัติธรรมแคนาดา ซึ่งเป็นบ้าน ๒ ชั้นที่ทางวัดซื้อไว้เป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม. สาธุชนในเมืองแควเวอร์นำอาหารมาเลี้ยงเป็นข้าวราดแกง พวกเราพักที่นี่ ๑ คืน

ชมเมืองแควเวอร์และชมวัดจีน

วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ คุณตระกุลก็นั่งรถตู้ชมเมืองแควเวอร์ และชมวัดจีนขนาดใหญ่ บริเวณกว้างขวางมาก จากนั้นพาไปทานอาหารไทยที่ร้าน “ศาลาไทย” แล้วให้ซื้อผลไม้ที่ร้านผลไม้ ซึ่งมีผลไม้หลากหลายให้เลือกซื้อ

เดินทางกลับซีแอตเติลโดยทางรถยนต์

เมื่อได้เวลาพอสมควรแล้วก็กลับเมืองซีแอตเติล โดยกลับอีกทางหนึ่ง คนละทางกับเที่ยวมาทางเรือ คราวนี้กลับทางรถยนต์ แวะรับประทานอาหารเย็นที่ร้านอาหารของคนไทย ถึงวัดภวานาซีแอตเติลค่ามาก

เดินทางกลับวัดพระธรรมกาย แคลิฟอร์เนีย

วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เวลา ๕.๐๐ น.เดินทางกลับวัดพระธรรมกาย แคลิฟอร์เนีย โดยออกจากวัดภวานาซีแอตเติลไปขึ้นเครื่องบินที่สนามบิน เมื่อเครื่องบินถึงสนามบิน Ontario แล้วอุบาสกขับรถไปรับถึงวัดพระธรรมกาย แคลิฟอร์เนียราว ๑๐.๓๐ น.

มองจากเครื่องบิน

รับประทานอาหารเวียดนาม

วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ คุณนิต (เจ้าหน้าที่ของวัด) ชวนนั่งรถไปรับมารดาพามาวัด และซื้อของ แล้วพาไปทานอาหารเวียดนามที่ร้าน Ten Ten Seafood Resuarant สั่งอาหารมา ๓ จาน ๓ อย่าง คือ ต้มซำ ข้าวผัด ก๋วยเตี๋ยวราดหน้า ล้วนจานใหญ่ ๆ ทานกัน ๔ คนไม่หมด ต้องใส่กล่อง กลับนำไปให้คนที่บ้านมารดาคุณนิต แล้วแวะซื้ออาหารสดไปทำมื้อกลางวันเลี้ยงสาธุชนที่จะมาร่วมงานอุปสมบทพຸ່ງนี้

ร่วมพิธีอุปสมบท

วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ทางวัดจัดให้สาธุชนอุปสมบท ในวันนี้ทำพิธีขลิบผม โกนผม รุ่งขึ้นวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ไปทำพิธีอุปสมบทที่วัดไทยลอสแอนเจลิส มีพิธีแห่นาครอบพระอุโบสถ พอนาคเข้าโบสถ์ผู้เขียนก็กลับวัดที่พัก ในวันเดียวกันนี้ที่วัดไทยลอสแอนเจลิสมีพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษาในหลวง และวันพ่อแห่งชาติ จัดโดยกงสุลใหญ่ ณ แองเจลิสร่วมกับวัดไทยลอสแอนเจลิสและโรงเรียนพุทธศาสนาวัดไทยลอสแอนเจลิส มีคนไทยไปร่วมงานกันมาก

ชม Universal Studio

วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ปียพัฒนาขับรถไปส่งผู้เขียนกับคุณเอก (อุบาสกที่ไปจากวัดพระธรรมกาย) ไปส่งที่ Universal Studio เพื่อให้เข้าชมกัน ๒ คน ซื้อตั๋วเข้าชม ๖๒ เหรียญ (สำหรับผู้สูงอายุ) คุณเอก ๖๔ เหรียญ เนื่องจากบริเวณกว้างขวางมาก ได้เลือกชมที่น่าสนใจ เช่น ดินแดนไดโนเสาร์ ให้นั่งเรือแล่นขึ้นลงหวาดเสียวพอสมควร ถ้าหวาดเสียวมากก็ไม่กล้าเข้าชม ที่พอจะชมได้สบายคือนั่งรถไฟที่เรียกว่า “Studio Tours” ชมสองข้างทางที่เขาสร้างจำลองขึ้น เป็นตึกรามบ้านเรือน เครื่องบินตกจำลอง เป็นต้น นอกจากนั้นได้เข้าชมพิพิธภัณฑ์ Lucky และดูภาพยนตร์ ๔ มิติ เป็นต้น

พอเย็นค่ำก็ออกมาข้างนอกเพราะนัดให้ปิยพัฒน์ อาจารย์ปรีชา และเปรมจิตต์มารับกลับวัด ก่อนกลับได้เดินชมบริเวณ City Walk ยามค่ำด้วย

ชม Disneyland

วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ ไปชม Disneyland คุณเอมมี (บุตรสาวของสาธุชนคนหนึ่ง) ขับรถพาผู้เขียนและคณะอีก ๔ คนไปชมดิสนีย์แลนด์ซึ่งบริเวณกว้างขวางมาก ผู้เขียนเคยมาชมครั้งหนึ่งแล้ว ก็เลือกเข้าชมที่ไม่หวาดเสียวมาก เช่น Fantasy Land, Alice in Wonderland, ปีเตอร์แพน และนั่งรถไฟชมทิวทัศน์ เป็นต้น

ทานอาหารไทยที่ร้านครัวไทย

วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ปิยพัฒน์พาไปซื้อของฝากกลับเมืองไทยในวันนี้ แล้วทานอาหารกลางวันร้านคุณนิต สาธุชนคนหนึ่งซึ่งมีร้านอาหารชื่อ “ครัวไทย” จึงได้ทานอาหารไทยอีก ๑ มื้อ มีข้าวผัดกระเพรา หมูสะเต๊ะ และก๋วยเตี๋ยว ทานกันไม่หมดนำไปใส่กล่องมาทานเป็นมื้อเย็นได้อีก

เดินทางกลับประเทศไทย

วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ราว ๑๘.๐๐ น.เดินทางกลับประเทศไทย ปิยพัฒน์และเพื่อนๆ ไปส่งที่สนามบิน เครื่องบินออกจากสนามบินราว ๒๓.๐๐ น. แวะสนามบินไทเปเพื่อเปลี่ยนเครื่องบิน ถึงสนามบินสุวรรณภูมิเมื่อเวลา ๑๑.๓๐ น.ของวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ปิยพัฒน์รับจากสนามบิน มาส่งที่บ้านโดยสวัสดิภาพ